

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 26 Ὀκτωβρίου 1935

Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 48

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Στὸ μέσον τῆς πόλης, ἐπάνω σὲ
μιὰ μεγάλη κολόνα εἶχε τὸ ἀγαλμά-
του τὸ εὐτυχισμένο βασιλόπουλο.

Ἦταν δλόχρυσο. Σκεπασμένο μὲ
λεπτὰ φύλλα ἀπὸ χρυσάφι. Γιὰ μά-
τια εἶχε δυὸ λαμπερὰ ζαφείρια καὶ
ἓνα μεγάλο κόκκινο ρουμπίνι φλόγι-
ζε τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

Ὅλοι τὸ θαύμαζαν.

— Εἶναι ὥρατος ἀνεμοδείκτης, εἶ-
πεν ἓνας δημοτικὸς σύμβουλος ποῦ
ᾔθελε νὰ περνᾷ γιὰ καλλιτέχνης,
ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο χρήσιμος, προ-
σέθεσε γρήγορα, ἀπὸ φόβο μὴν τὸν
ποῦν ἐπιπόλαιο καὶ δὲν ἦταν ἐπιπό-
λαιος ὁ καϊμένος.

— Γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι σὰν
τὸ εὐτυχισμένο βασιλόπουλο; ρωτοῦ-
σε μιὰ γνωστικὴ μητέρα τὸ ἀγοράκι
τῆς ποῦ ἔκλαιγε γιὰ τὸ φεγγάρι. Ἐ-
κεῖνο δὲν κλαίει ποτέ γιὰ τίποτε.

— Χαίρομαι ποῦ βρίσκεται καὶ ἔ-
νας εὐχαρισμένος σ' αὐτὸν τὸ κόσμο,
μουρμούρισε ἓνας παραπονιάρης κοι-
τάζοντας τὸ λαμπρὸ ἀγαλμα.

— Εἶναι σὰν ἄγγελος, εἶπαν τὰ
παιδάκια τοῦ Ὅρφανοτροφείου κα-
θὼς ἐδγαίναν ἀπὸ τὴν Μητρόπολη
μὲ τὶς κτυπητὲς κόκκινες φορεσιές
τους καὶ τὶς καθαρές τους ποδιτσές.

— Πῶς τὸ ξεύρετε; τὰ ρώτησε ὁ
δάσκαλος τῆς ἀριθμητικῆς ποῦ τὰ
συνόδευε, εἶδατε ποτέ σας ἄγγελο;

— Ἐχομε δεῖ, στὰ ὄνειρά μας,
ἀποκρίθηκαν. Ἐκεῖνος σοβάρεψε καὶ
σοῦφρωσε τὰ φρύδια του, δὲν ἐνέκρι-
νε τὰ ὄνειρα γιὰ τὰ παιδιά.

Μιὰ νύχτα ἓνα χελιδόνι πέταξε ἀ-
πάνω ἀπ' τὴν πόλη.

Ἦταν ἕξη ἐβδομάδες ποῦ οἱ φίλοι
του εἶχαν φύγει γιὰ τὴν Αἴγυπτο,
ἀλλ' αὐτὸ εἶχε μείνει πίσω γιὰτὶ τὸ
κρατοῦσε ἡ πιὸ ὁμορφὴ καλαμιά τοῦ
κόσμου. Τὴν πρωτόειδε τὴν ἀνοιξή,
καθὼς πετοῦσε ἐπάνω ἀπ' τὸ ποτάμι,
κυνηγώντας μιὰ κίτρινη πεταλούδα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ νοικοκυρούλα

(Ἀπὸ τὸ Διεθνὴ Φωτογρ. Διαγωνισμὸ τοῦ Kodak)

Τού φάνταζε και σταμάτησε να της μιλήσει.

— Θέλεις να γίνουμε φίλοι; της είπε.

«Η Καλαμιά έκαμε μια βαθειά υπόκλιση και το Χελιδόνι άρχισε να πετά γύρω της, να έγγίξη το νερό με τα φτερά του και να την ραντίξη με άσημένιες σταλαγματιές. Κι' αυτό γινόταν όλο το καλοκαίρι.

— Είναι γελοία αυτή ή συμπάθεια, είπαν τάλλα χελιδόνια, είναι φτωχιά κι' έχει πολλούς συγγενείς. — Και αλήθεια οι άχθες ήταν γεμάτες καλαμιές. — "Επειτα το φθινόπωρο πέταξαν όλα μακριά. "Όταν έφυγαν, το Χελιδόνι αίσθάνθηκε έρημιά και άρχισε να βαριέται την Καλαμιά του.

— Δεν μου μιλεί ποτέ, έλεγε, και φαίνεται να προτιμά τον άνεμο από μένα.

«Η αλήθεια ήταν πως όποτε φυσούσε, ή Καλαμιά έκανε στον άνεμο τις πιο χαριτωμένες της υποκλίσεις.

— "Ερχεσαι μαζί μου; της είπε τέλος. "Αλλ' εκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι: αγαπούσε πολύ την πατρίδα της για να φύγει.

— Με κορόϊδεψες, της φώναξε, και θά φύγω για τις Πυραμίδες. Χαίρει! "Όλη μέρα πετούσε και τη νύχτα έφτασε στην πόλη.

— Πού να κοιμηθώ;

«Έξαφνα αντίκρυσε το άγαλμα:

— Εκεί επάνω θά πάω, είναι καλή θέση με ωραία θέα.

Πέταξε ίσια στα πόδια του εύτυχισμένου βασιλόπουλου.

— Έχω χρυσή κάμαρα, ψιθύρισε, κοιτάζοντας γύρω του και έτοιμάσθηκε να κοιμηθή.

Μόλις έκρυψε το κεφαλάκι του κάτω απ' το φτερό του, ένοιωσε μια σταγόνα να πέφτει επάνω του.

— Περίεργο πράγμα, δεν φαίνεται κανένα σύννεφο, ταστέρια λαμποκοπούν και όμως βρέχει. Τι παράξενο, πού είν' εδώ το κλίμα!

«Ακόμη μια σταγόνα έπεσε.

— Ένα άγαλμα δεν βαστά τη βροχή, άς πάω να βρω μια καλή καπνοδόχο.

Πρίν ανοίξει τα φτερά του έπεσε και τρίτη σταλαγματιά. Σήκωσε το κεφάλι και είδε. "Α τί έδλεπε!

Τα μάτια του βασιλόπουλου ήταν γεμάτα δάκρυα και δάκρυα έτρεχαν στα χρυσά του μάγουλα. Τό πρόσωπό του ήταν, όμορφο στο φώς του φεγγαριού πού το Χελιδονάκι τό λυπήθηκε πολύ.

— Ποιος είσαι; ρώτησε.

— Είμαι τό εύτυχισμένο βασιλόπουλο.

— Τότε γιατί κλαίς;

— "Όταν ζούσα και είχα ανθρώπινη καρδιά, αποκρίθηκε τό άγαλμα, δεν ήξερα τί θά πούν δάκρυα. Κατοικούσα σ' ένα παλάτι, όπου δεν άφιναν να πλησιάζη ο πόνος. Την ημέρα έπαιζα με τούς συντρόφους μου στο περιβόλι και τη νύχτα έγώ ήμουν πάντα πρώτος στο χορό. Γύρω στο περιβόλι ήταν ένας ύψηλός φράκτης και ποτέ δεν ρώτησα τί ήταν πέρα απ' αυτόν. "Όλα γύρω ήταν όμορφα. Οι αὐλικοί μου με φώναζαν τό «εύτυχισμένο βασιλόπουλο» και αλήθεια ήμουν εύτυχισμένος. "Ετσι έζησα και έτσι πέθανα. Τώρα μ' έστησαν εδώ τόσο ψηλά, πού βλέπω όλη την άσχημιά και όλη τη δυστυχία της πόλης και δεν μπορώ παρά να κλαίω, αν και ή καρδιά μου είναι τώρα μολυβένια.

— Τι, δεν είναι καμωμένο από καθαρό χρυσάφι; είπε μέσα του τό Χελιδόνι, αλλά ήταν πολύ καλομαθημένο για να κάμη τέτοιες προσωπικές έρωτήσεις.

— Μακριά απ' εδώ, εξακολούθησε τό βασιλόπουλο, με την άπαλή φωνή του, πολύ μακριά σ' ένα δρομάκι, είναι ένα φτωχό σπίτι. "Ενα απ' τα παράθυρα είν' ανοικτό και απ' εκεί βλέπω μια γυναίκα καθισμένη εμπρός σ' ένα τραπέζι. Τό πρόσωπό της είναι αδύνατο και χλωμό, έχει τραχειά κόκκινα χέρια όλο τρυπημένα από τη βελόνα, γιατί είναι ράφτρα. Κεντά λουλούδια επάνω σ' ένα μεταξωτό φόρεμα, πού θά φορέση ή όμορφότερη κυρία της τιμής στον προσεχή χορό του παλατιού. Σ' ένα κρεβάτι, στη γωνιά της κάμαρας, είναι ξαπλωμένο άρρωστο τό άγοράκι της. Έχει πυρετό και ζητεί ποτοκάλια. Η μητέρα του δεν έχει παρά νερό τό ποταμού να τό δώση και έτσι κλαίει. Χελιδόνι, χελιδονάκι μου, δεν της πās τό ρουμπίνι του σπαθιού μου: γιατί έγώ δεν μπορώ να κουνήσω.

— Με περιμένουν στην Αίγυπτο, είπε τό πουλί. Οι φίλοι μου πετούν επάνω κάτω στο Νείλο και κουδεντάζουν με τούς λωτούς. Σέ λίγο θά πάνε να κοιμηθούν στον τάφο του μεγάλου βασιλιά. Ο βασιλιάς είναι μέσα στο ζωγραφισμένο του φέρετρο. Είναι τυλιγμένος σέ κίτρινο λινό και ταριχευμένος με άρώματα. Γύρω στο λαμό του έχει μια άλυσσίδα με πολύτιμες πράσινες πέτρες και τα χέρια του είναι σά μαραμμένα φύλλα.

— Χελιδόνι, χελιδονάκι μου, δέ μένεις μαζί μου μια νύχτα, για να γίνης άγγελιοφόρος μου; Τό άγοράκι είναι τόσο δυσχασμένο και ή μητέρα του τόσο λυπημένη.

— Νομίζω πως δεν αγαπώ τάγόρια, αποκρίθηκε τό Χελιδόνι. Τό καλοκαίρι όταν ήμουν κοντά στο ποτάμι, δυό άγρια παιδιά, γιοι του μιλωνά, μου ρίχναν πάντα πέτρες. Ποτέ δεν με κύπησαν βέβαια, έμεις τα χελιδόνια πετούμε πολύ καλά, εκτός τούτου ή οίκογένειά μου ήταν πάντα ξακουσμένη για τη γρηγοράδα της. Μα τέλος πάντων ήταν άσέβεια από μέρους τους.

Τό βασιλόπουλο φάνηκε τόσο λυπημένο, πού τό πουλάκι τό λυπήθηκε.

— Κάνει πολύ κρύο εδώ, μα θά μείνω μαζί σου μια νύχτα για να κάμω τό θέλημά σου.

— Ευχαριστώ, Χελιδονάκι.

«Έτσι τό χελιδόνι έβγαλε τό μεγάλο ρουμπίνι από τη λαβή του σπαθιού και πέταξε μ' αυτό στο ράμφος επάνω απ' τις στέγες της πόλης. Πέρασε επάνω απ' τον πύργο της μητρόπολης όπου είναι σκαλισμένοι άσπροι μαρμαρίνοι άγγελοι, επάνω απ' τό παλάτι όπου άκουσεν ήχους χορού. Μια όμορφη νέα βγήκε στο μπαλκόνι με τον άρραβωνιαστικό της.

— Τι θαυμάσια πού είναι άπόψε τάστρα! της είπε εκείνος.

— "Ελπίζω τό φόρεμά μου να είναι έτοιμο για τον μεγάλο χορό, του άπάντησε, παράγγελα να μου κεντήσουν λουλούδια επάνω.

Τό Χελιδόνι πέρασε απ' τον ποταμό και είδε τούς κρεμασμένους φανούς στα κατάρτια των πλοίων. Πέρασεν απ' τό Ικέττο και είδε τούς γέρο Έβραίους να παζαρεύουν μεταξύ τους και να ζυγίζουν χρήματα σέ χάλκινες ζυγαριές. Τέλος έφθασε στο φτωχό σπίτι και πέταξε μέσα. Τό παιδάκι στο κρεβάτι στριφογύριζε απ' τον πυρετό. Η μητέρα είχεν άποκοιμηθή στην καρέκλα από κουράση. Ακούμπησε τό ρουμπίνι πλάι στη δαχτυλήθρα της, στο τραπέζι και άρχισε να φτερουγίζει σιγά σιγά γύρω στο κρεβάτι, αερίζοντας τό θερμό μέτωπο του παιδιού.

— Τι δροσιά πού νοιώθω, είπε τάγοράκι, θά γίνουμαι καλύτερα, και άποκοιμήθηκε γλυκά.

Τό Χελιδόνι πέταξε πίσω στο βασιλόπουλο και του διηγήθηκε τί έκαμε.

— Είναι περίεργο, είπε, τώρα δεν κρυώνω πια αν και κάνει τόσο κρύο.

Αυτό είν' έπειδή έκαμες μια καλή πράξη, του αποκρίθηκε τό βασιλόπουλο.

Και τό Χελιδονάκι άρχισε να συλλογίζεται ως πού τό πήρε ο ύπνος. Η σκέψη τούφερνε πάντα νύστα. Μόλις χάραξε ή αδηγή πέταξε στο ποτάμι και λούσθηκε.

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'. — Η συναυλία

Μόνο τα πουλιά σόπαιναν, γιατί αυτά δεν κελαιδούν νύχτα σαν τό άηδόνι. Τα περισσότερα μάλιστα νύσταζαν κι' ήθελαν να κουρνιάσουν — εκτός βέβαια από την κουκουβάγια, τό γκιώνη και τάλλα νυχτόβια.

Τα τετράποδα όμως ήταν όλα ένθουσιασμένα. Και τότε άξαφνα ήρθε του πιθήκου ή ιδέα να έπωφεληθή απ' αυτό τό μουσικό ένθουσιασμό.

«Έτρεξε και βρήκε ένα αναλόγιο, ξεχασμένο σέ μιάν άκρη της τραπεζαρίας του Νώε, πήρε ένα μουσικό κομμάτι από την έταξέρα, στάθηκε στη μέση του καταστώματος κι' άρχισε να τραγουδή μ' όλη τη δύναμη της φωνής του.

Είχε πάρει και μια μασιά του τζακιού, και την κουνούσε σά μαπακέττα για να κρατά τό χρόνο.

Τα ζώα τον τριγύρισαν, χαρούμενα πού ή «μουσική» εξακολουθούσε.

— Έμπρός, όλοι μαζί! φώναξε ο πίθηκος. Θέλετε να τραγουδήσουμε έν χορό;

— Ναι, ναι! Όλοι μαζί, ό ρο!

— Προσοχή λοιπόν!.. Να μη χάνετε τό χρόνο και να μην κάνετε φάλτσα. Έμπρός! Ένα... δύο... τρία!...

Και τα ζώα άρχισαν τα τραγουδούν, ένω ο πίθηκος τα οδηγούσε κουνώντας σά δαιμονισμένο, τη μασιά. Κάθε ζώο όμως έλεγε δικό του τραγούδι και μπορείτε να φαντασθήτε τί πανδαιμόνιο γινόταν.

«Ο Νώε πήγε να χάση τό μυαλό του. Τούς φώναζε «σωπάτε πιά! θά τρελλαθώ!» μα πού νακουσθή ή φωνή του μέσα σέ τόσα μελωδικά γκαρίσματα, νιαουρίσματα, ούρλιάσματα, γαυγίσματα! Μα και νακουγόταν, πού τό ζώο θάποφάσιζε να διακόψη τό δροαίο τό τραγούδι του; Όλα ήταν μεθυσμένα από τις

ιδιες τους τις φωνες. Και τα πουλιά ακόμα είχαν ξεθυμάσει. Κι' ή συναυλία εξακολουθούσε.

«Ο σκύλος γαύγιζε ή τίγρη κι' ή γάτα νιαούριζαν τό λιοντάρι μούγριζε ή αρκούδα τό ίδιο» ο έλέφαντας ξεφυσούσε σαν καραμούζα και τό

— Τι περίεργο φαινόμενο, είπε ο καθηγητής της όρνιθολογίας καθώς περνούσε τη γέφυρα, «Χελιδόνι τον Χειμώνα!» και έγραψε ένα μακρύ γράμμα γι' αυτό στις έφημερίδες. Όλοι τό ανέφεραν για πολλές μέρες, ήταν γεμάτο από λόγια πού δεν καταλάβαινε κανείς.

— Απόψε φεύγω για την Αίγυπτο, έλεγε τό Χελιδόνι, όλο χαρά.

«Επισκέφθηκε όλα τα μεγάλα κτίρια και κάθισε πολλή ώρα επάνω στο καμπαναριό της εκκλησίας. Όπου πήγαινε άκουε τα σπουργίτια να λέν μεταξύ τους:

— Τι έπίσημος ξένος.

Και καμάρωνε πολύ.

Μόλις άνέτειλε τό φεγγάρι γύρισε πίσω στο βασιλόπουλο.

— Τίποτε παραγγελίες για την Αίγυπτο; φώναξε. Φεύγω άμέσως.

— Χελιδόνι μου, αγαπητό μου Χελιδόνι, μείνε ακόμη μια βραδυά!

— Με περιμένουν στην Αίγυπτο. Αύριο οι σύντροφοί μου θά πετάξουν ως τον δεύτερο καταρράκτη. Ο ίπποπόταμος ξαπλώνεται εκεί μέσα στα βούρλα.

«Επάνω σ' ένα μεγάλο θρόνο από γρανίτι κάθεται ο θεός Μέμνων.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Τ' ΑΔΕΡΦΑΚΙ

Ποιός μου χύνει στα βιβλία, στα τετράδια μου μελάνια; Ποιός να έκαμε κομμάτια την κουκλίτσα μου την Τάνια; — Τ' αδερφάκι.

Ποιός τις δόλιες μου κοιτίδες όλοένα μου τραβάει; Με συμπα για να θυμώνω και μετά στα γέλια σκάει; — Τ' αδερφάκι.

Ποιός μου γκρέμισε τον πύργο, πούχα τόσο σέρεα χτίσει Κι' όρες όσο να τον κάμω με την άμμο ελχα καθήσει; — Τ' αδερφάκι.

Ποιός αδιάκοπα ρωτάει τί είναι τούτο: τί είναι κείνο; Κι' έξαντλιέται ή υπομονή μου κι' άλλη απόκριση δεν δίνω; — Τ' αδερφάκι.

Κι' αν διαβίξω παραμύθια — πόσο, Θε μου, τ' αγαπώ! — Ποιός φωνάζει, δέ μ' αφήνει τό βιβλίο μου να χαρώ; — Τ' αδερφάκι.

Κι' απ' τις λιχουδιές πού ή θειά μας κάθε Κυριακή μās φέρνει Μεγαλύτερο κομμάτι ποιός θαρρείς, πώς τό παίρνει; — Τ' αδερφάκι.

— Τι κακό παιδί, Θεέ μου! θέ να πής. Τό πιστεύω. Μα έχετε άδικο μεγάλο γιατί έγώ αγαπώ, λατρεύω Τ' αδερφάκι.

(Απ' τό Άγγλικό) ΚΟΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

γουρούνι έβγαζε κάτι στρογγυλές, κάτι τσιρίγματα που τρουπούσαν ταυτιά. Η καμηλοπάρδαλη με τον ψηλό της λαιμό έβγαζε τις πιο ψηλές νότες. Κι' ένας χιμπατζής, κουμμένος πίσω απ' τον ίπποπόταμο, τον χτυπούσε στη ράχη για να κάνει τη γρανάσσα.

Επιτέλους ο άρχιμουσικός σήκωσε τη μπαγκέτα του ψηλά. Ήταν σύνθημα για να πάνθουν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Άγγελάκης έβαλε και πάλι το μαντήλι για φάβα.

Ο Λαλάκης κοντοστάθηκε.

— Άκου δώ! Παιδί! Πώς σε λένε; Θανάση; Άφου σ' έστειλε η μητέρα σου να πάρης μύγδαλα, τότε γιατί λές «πάρη να κλέψουμε μύγδαλα»;

Μά ο Θανάσης δεν σκοτίστηκε με την έρώτηση αυτή.

— Ε! Λάθος έκανα. Έλα περπάτα. Θάρθης;

Ε! Και βέβαια θα έρχότανε.

Έτρεξε λοιπόν λιγάκι να προφθάση τη συντροφιά, που είχε προχωρήσει κάπως.

— Άκου δώ, λέει πάλι ο Θανάσης. Άκου δώ, έσύ, πιτσιρίκι, πώς σε λένε;

— Εμένα; ρωτά ο Άγγελάκης.

— Ναί έσένα.

— Με λένε Άγγελάκη.

— Άγγελάκι; ρωτά ο Θανάσης με παραξενιά. Άγγελο δηλαδή;

— Ναί Άγγελο.

— Άμ! Άγγελο, βέβαια. Τότε τι μάς λές Άγγελάκι; Και σ' καλό παιδί; Πώς σε λένε;

— Λαλάκη.

— Λουλάκι; Τι είν' αυτό πάλι; Άκούτε, ρε παιδιά; Αυτόν τον Άθηναίο τον λένε λουλάκι. Άκούς λουλάκι; Κάτι όνόματα που σου έχουν αυτοί οι Άθηναίοι!

Όλα τα παιδιά σκάζουν στα γέλια.

— Χά, χά, χά!.. Γέλια τρανταχτά.

— Θυμάστε τον περουνό Άθηναίο που τον λέγανε Μιμί;

— Χά, χά, χά, γελάνε πάλι τα παιδιά.

— Όχι Μιμί, βρέ. Μίμη τον λέγανε... Φωνάζει κάποιος.

— Και σ' πώς σ'ς λένε; ρωτά ο Λαλάκης ντροπιασμένος λιγάκι. Έσένα, ξέρω. Σε λένε Θανάση. Έσένα, Μήτσο. Τους άλλους;

— Νικόλα έμένα.

— Εμένα, Γιώργο.

— Εμένα με λένε Κώστα.

— Κι' έμένα Παναγή.

Έτσι τα παιδιά άρχισαν πάλι να προχωρούν. Ο Άγγελάκης με το Θανάση πηγαίνανε επί κεφαλής. Προ-

σπερνούσανε, μάλιστα, τους άλλους καμιά τριανταριά βήματα. Τελευταίος απ' όλους έρχόταν ο Λαλάκης.

Ο ήλιος έκαιγε πολύ. Ο Λαλάκης δεν μπορούσε να κοιτάξει μπροστά του. Καλά που φορούσε τη φάβα του. Έπειτα, ο δρόμος είχε κάτι τόσο μυτερές πέτρες... Μά τόσο μυτερές!.. Ο καϊμένος σκεπτόταν που να βάλει το πόδι του, από φόβο μήν πονέση. Άμ' εκείνες οι πετρίτσες που χώνονταν μέσα στα πέδιλά του;

Πόσο τον ένοχλούσανε! Έρετε τί θα πη να πονάτε σε κάθε βήμα; Να είναι ένα πετραδάκι μέσα στο πέδιλο και να σ'ς ζουλά το πόδι;

Ο Νικόλας έβγαλε από τη τσέπη του ένα σπάγγο και τον πέρασε κάτω από τη μασχάλη του Γιώργου. Ο Γιώργος ήτανε το άλογό του, να πούμε.

— Ντέ, ντέ, φώναζε ο Νικόλας. Και τ'όλογο, ο Γιώργος, πώς έτρεχε! Α! Μά πώς έτρεχε!

— Τρα-κα-τράκ! Τρα-κα τράκ!

Ο Νικόλας ήτανε σωστός καθα λάρης, να πούμε.

— Ντέ! Ντέεε!.. Τσ, τσ...

Τώρα πιά τα παιδιά είχανε βγει έξω από το χωριό. Αφ'όσονε πίσω τους τα σπίτια. Πήρανε το δρόμο που πάει στα Πεύκα, στη Φανερωμένη. Ήταν πλατύς αυτός ο δρόμος, με πεύκα από τη μία μεριά, που τραδούσαν ως επάνω επάνω στο βουνό και από την άλλη μεριά πεύκα πάλι, που κατηφορίζανε ως κάτω, κάτω, πέρα, μακριά, ως που έφτανε και σταματούσε το μάτι. Ο δρόμος αυτός ήτανε όλο χώμα. Πολύ παχύ χώμα. Τα πόδια βυθίζονταν ως τον άστράγαλο.

Τι ώρατα που πηγαίνανε! Μά να! Ο Θανάσης βγάζει και κείνος από την τσέπη του ένα σπάγγο και τον περνά στο στόμα του Άγγελάκη. Έτσι ο Άγγελάκης γίνηκε το άλογο του Θανάση. Έστερα κι' ο Παναγής πήρε άλογο τον Κώστη.

Ο Μήτσο δ'εθέλησε να του περάσουνε στο στόμα.

— Εγώ είμαι άτι, λέει περίφανα. Χμμ!.. Άκούτε πώς χλιμιντρίζω; Τα άτια είναι πολύ άγρια. Χμμ!..

Ο Λαλάκης έβλεπε το άτι, το Μήτσο και γελούσε με τη καρδιά του. Χά, χά, χά! Σπουδαίο άτι, μά

την αλήθεια κι' αυτός ο Μήτσο. Χά, χά, χά! Τα πόδια του ήτανε καταπληγμένα από χτυπήματα, το πουκάμισό του είχε βγει έξω από το πανταλόνι· ή μιά του τράντα είχε σπάσει και κρεμόταν από πίσω.

Το καλύτερο άλογο φαίνεται πως ήτανε ο Γιώργος. Με τί καλπισμό έτρεχε!

— Τρακατράκ, τρακατρά, τρακα τράκ... και ακόμα πιο γρήγορα.

Τόσο γρήγορα, που σε μιά στιγμή, ξέφυγε από το χαλινό του καθαλάρη, από το σπάγγο του Νικόλα δηλαδή και άρχισε να τρέχει μονάχο του, χωρίς γκέμια, από δώ κι' από κεί.

Και ξαφνικά, όλα τάλλα άλογοα θελήσανε να τρέξουν, να φτάσουν το γρήγορο—το Γιώργο—που ξέφυγε. Οι καθαλάρηδες, θέλοντας και μή, άφήσανε τα γκέμια στάφρισμένα στόματα των άλλων. Μά σε λίγο, τινάξανε κι' αυτοί το κεφάλι, χλιμιντρήσανε δυνατά.

— Χμμμμμμμ!.. και χυμήξανε μπροστά. Οι καθαλάρηδες γινήκανε άλογο κι' αυτοί!

Τι τρεχάλα, Θεέ μου! Τι ποδοβολητό! Γιατί δεν ήτανε και λίγα! Ήτανε όκτω άλογο! Όκτω σωστά. Άφου και ο Λαλάκης έγινε άλογο!

Έτσι με γέλια και χαρές τα παιδιά τρέχανε στο φαρδύ μονοπάτι που περνούσε ανάμεσα στα πεύκα. Τι γρήγορα που τρέχανε! Τι γρήγορα! Πότε προσπερνούσε ο Γιώργος, πότε ο Κώστας, πότε ο Λαλάκης. Γιατί κι' ο Λαλάκης μπορούσε να τρέξει στο χώμα. Στο δρόμο όμως, πάνω στα χαλίκια και στις σουδλερές πέτρες του ήταν δύσκολο και να περπατήσει.

Ποιός νομίζετε πως έτρεχε γρηγορώτερα; Ο Θανάσης; Έπειδή ήτανε μεγαλύτερος; Όχι. Ίσα, ίσα. Ο Άγγελάκης, ο πιο μικρός, ο πιτσιρίκος έτρεχε τόσο πολύ, που τάλλα άλογοα, μ' όλη τους την τρεχάλα, δεν μπορούσαν ούτε καν να τον φθάσουν.

Μά, νά. Ο καθαλάρης του, ο Θανάσης, τα κατάφερε να τον φθάση. Πάνει τα γκέμια, τα τραβά προς τα πίσω.

— Σσσίγγγ... Σίγγγ... φωνάζει.

Ο Άγγελάκης σταματά.

Και τάλλα παιδιά φθάνουν ένα ένα. Ο Νικόλας, ο Γιώργος, να κι' ο Παναγής, να κι' ο Κώστας.

Νά κι' ο Μήτσο το άτι!

Όλοι κατακόκκιννοι, καταϊδρωμένοι. Ο Άγγελάκης έσταζε από τον ιδρώτα.

Κι' ο Λαλάκης;

Ο Λαλάκης έρχεται σιγά σιγά κουτσάινοντας και βαστώντας το ένα

πέδιλο στο χέρι, σ'αν караδοσаки-σμένος.

— Άχ! Το καϊμένο το Λουλάκι. Τι έχεις βρέ Λουλάκι; Ε! έ! ώ! Λουλάκι!

— Ω! ώ! ώ! έ! έ! έ! έ! Φωνάζουνε όλα τα παιδιά μαζί, πειραχτικά και με γέλια.

Μά ο Άγγελάκης, ο πιτσιρίκος, θύμωσε και πάλι. Έσφιξε τις γροθιές του, προχώρησε κοντά στο Θανάση και του είπε:

— Άκου δώ έσύ. Δέ θέλω να κοροϊδεύης τον αδερφό μου.

Ο Θανάσης κοντοστάθηκε, ξαφνιάστηκε. Τι; καυγά ήθελε πάλι αυτός ο Άθηναίος;

Καλά που έφθασε ο Λαλάκης, κάπως γελαστός, κάπως ντροπιασμένος.

— Βρέ παιδιά, μη νομίζετε πως δεν ξέρω να τρέξω! Ξέρω. Τρέχω πολύ. Μά να. Ένα πετραδάκι χώθηκε πάλι μέσα στο πέδιλό μου.

— Θύμωσες μαζί μας; ρωτά ο Θανάσης.

— Γιατί να θυμώσω; Πο' με κοροϊδεύετε; Έννοια σας. Θά έρθη και μένα η σειρά μου. Θά συνεθίσω και θά δ'ητε. Θά σ'ς βάλω όλους κάτω.

Ο Λαλάκης ήξερε πως στο παιγνίδι δέ χωράει θυμός.

— Άκούστε δώ, λέει ο Θανάσης. Θά στρίψουμε τώρα ανάμεσα από τα πεύκα. Και θά βρούμε ίσια στο περιβόλι του μπάριμπα Σπύρου.

— Μά γιατί ήρθαμε από εδώ; Θέλει να μάθ' ο Γιώργος. Άν πηγαίναμε από κάτω θά ήτανε καλύτερα.

— Θά μάς έβλεπε ο δραγάτης, βλάκα, λέει ο Νικόλας.

Ο δραγάτης; Τι ήτανε ο δραγάτης; Οι Άθηναίοι μας δεν ξέρανε. Και τί χωριατόπουλα άρχισαν να λένε τί ήτανε αυτός ο δραγάτης.

Ήτανε ο φύλακας των άμπελων. — Νά βλέπεις πέρα, πάνω στο βουνό, εκείνη την καλυβίτσα; Είναι το σπίτι του, λέει ο Θανάσης. Από κεί ψηλά ο δραγάτης βλέπει όλα τα γύρω άμπελια και περιβόλια. Κι' όταν καγείς π'άει να κλέψη κανένα φρούτο, τον σκοτώνει.

— Τον σκοτώνει; ρωτά κατατρομαγμένος ο Άγγελάκης.

— Δηλαδή δεν τον σκοτώνει, του ρίχνει άλατιές.

— Άλατιές; Τι είναι αυτό πάλι;

— Νά, μέσα στο ντουφέκι δέ βάζει σφαίρα, βάζει άλάτι. Έτσι σκοτώνει ο δραγάτης με το ντουφέκι του, δεν πεθαίνει.

Τα παιδιά προχωρούνε τώρα ανάμεσα από τα πεύκα και μιλάνε για το δραγάτη. Ο Λαλάκης κι' ο Άγγελάκης δεν ξέρανε τίποτα για τον

δραγάτη αυτόν. Μά τα χωριατόπουλα ξέρανε πολλά πράγματα. Τον είχανε δει με τα ίδια τους τα μάτια. Και τί ξέρανε! Τι ξέρανε! Ξέρανε πόσους είχε πληγώσει. Πόσους είχε σκοτώσει. Κι' αν ρωτάτε πόσους είχε δ'είρει; Ένα κόσμο...

Οι μικροί Άθηναίοι άκούγανε με προσοχή.

Μά αλήθεια; ήτανε λοιπόν τόσο κακός ο δραγάτης; Είχε σκοτώσει κιόλας;

Ναί, ναί, Ο Θανάσης το ήξερε πολύ καλά. Ο δραγάτης, δεν είναι πολλές μέρες, είδε μιά γυναίκα να πλύνει το χέρι της για να κόψ'η ένα τσαμπι σταφύλι από κάποιο ξένο άμπέλι. Μόλις την πήρε το μάτι του, δεν χάνει καιρό. Βγάζει το σπαθί του, γιατί ο δραγάτης έχει κι' ένα μεγάλο κοφτερό σπαθί που κόβει και από τις δυο μεριές, και... τσάφ...

το χώνει στην κοιλιά της γυναίκας.

Η γυναίκα πέθανε!

Μά οι μικροί μας φίλοι δεν ήτανε από τα παιδιά εκείνα που πιστεύουν εύκολα κάθε μιά ψευτιά.

— Τι λές, καλέ; λέει ο Λαλάκης. Άν σκότωνε αυτή τη γυναίκα, τώρα θά ήτανε φυλακή, ο δραγάτης.

Τα χωριατόπουλα όμως είπαν πως η ιστορία ήταν αληθινή. Πως την ήξερε όλος ο κόσμος. Ο Μήτσος μάλιστα είπε πως η γυναίκα αυτή καθόταν πλάι στο σπίτι τους. Ο Λαλάκης δεν την πολυπίστεψε την ιστορία, ούτε ο Άγγελάκης. Όστόσο όμως φοβηθήκανε και οι δυο. Για φντάσου! Να παρουσιαστή ξαφνικά μπροστά τους ο δραγάτης με το τρομερό σπαθί και το ντουφέκι! Ού!.. Θεέ μου!

Τα παιδιά άρχισαν να περπατούν ανάμεσα από τα πεύκα. Έτσι ο ήλιος δεν τ'έκαιγε πολύ. Τα πεύκα δεν ήτανε βέβαια μεγάλα, ούτε φουντωτά. Ρίχνανε όμως, αρκετή σκιά. Κι' αν έλειψε ο πολύς ήλιος, ήλθε άλλο βόσκαλο. Οι τσουκνίδες, τάγκ'αθια.

— Όχ! φωνάζει ο ένας, άγκάθι!

— Ούφ! ο άλλος, το πόδι μου!

— Μάννα μου!

Τα χωριατόπουλα στεκότανε μιά στιγμή, σαλιώνανε με το δάχτυλο το πονεμένο μέρος και τραδούσανε το δρόμο τους.

Ο Άγγελάκης, όπως πάντα, πήγαινε πρώτος μαζί με το Θανάση. Ο Λαλάκης, έρχότανε τελευταίος. Έβαζε όλη του την προσοχή να μην έγγιση τους θάμνους κι' έτσι τα κατάφερνε αρκετά καλά μ' τάγκ'αθια.

Ο Θανάσης μιά στιγμή στάθηκε, γύρισε το κεφάλι του πίσω και είπε:

— Παιδιά, έτσι που περπατάμε θά βραδυαστούμε. Πιο γρήγορα.

Τα παιδιά άρχισαν άμέσως να περπατάνε γρηγορώτερα. Ο Θανάσης κοντοστάθηκε πάλι.

— Κι' άκούτε να σ'ς πω. Όταν σφυρίξω να κουλουριαστήτε. Να χαμηλώσετε τα κεφάλια σας.

— Γιατί; ρωτά ο Άγγελάκης.

— Για το δραγάτη, λέει ο Θανάσης. Για το δραγάτη!

Χμ... Όταν τους πάρη το μάτι του, το άγριο και κακό μάτι του, τί κι' αν τον χαμηλώσουνε το κεφάλι; Συλλογίζονταν τα χωριατόπουλα.

— Πάρη χαμένοι! λέει δυνατά ο Μήτσο.

— Πάρη χαμένοι, μουρμουρίζει μέσα στα δόντια του κι' ο Άγγελάκης.

Άμέσως ο νους του πηγαίνει στη μαμμά.

Τι θά κάνη τώρα η μαμμά; Θά κοιμάται ακόμα βέβαια. Άκόμα είναι μεσημέρι. Καταμεσήμερο. Ο ήλιος λάμπει. Καίει. Πώ! πώ! φωτιές βγάζει. Και βέβαια θά κοιμάται η μαμμά. Ός ότου ξυπνήσει θά γυρίσουν πίσω και δέ θά τους πάρη μπουρδιά που ήρθαν εδώ κάτω στα περιβόλια, στα μύγδαλα.

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

ΕΧΡΟΝΙΑΣΕΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑ ΜΟΥ

Εχρόνιασες, παιδούλα μου, και πώς σε καμαρώνω

Κάθε κρυφό μου πόνο Κονιά σου λημονώ...

Μεγάλωση, κι' όμορφηνες, κι' ή όψη σου έχει πάρει

Τη λάμψη απ' το φεγγάρι Και τον αυγερινό...

Τα μάτια σου, πώς λάμπουνε με μιά καινούργια φλόγα

Το μάγουλό σου όργα Σταφύλι, τραγανή...

Τα πόδια σου στεριώσανε στη γη και περπατάνε

να δώση να σε πάνε Σε μιά ψηλή κορφή...

Το στόμα σου χρυσόλογα μου λέει τα πρώτα-πρώτα

Και μιά καινούργια νότα Έντός μου τραγουδεί...

Σάν μ' άγκαλιάσεις με το δυό χαρούμενά σου χέρια

Με π'ς ψηλά στ' αστέρια Μικρούλι μου παιδί

Σάν με κοιτάξεις με τ' άγνά τ' αστερίνά σου μάτια

Κόσμων σβυστών τα πλάτια μ' ανόλεις να τα δώ...

Γιομάτη δέος σε θωρώ, τον κόσμο έχω δικό μου

Γίνηκες τ' όνειρό μου Τη γλ'ύκα σου τρυγώ...

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ ἄλλο λεπτὸ ὁ Ντάρλι βρισκόταν πάλι ἀνεδασμένος στὴ ράχη· τοῦ ἐλέφαντα καὶ τότε εἶδε εὐθὺς τί εἶχε συμβεῖ: ἡ τσεπίτσα ἦταν σχισμένη με μιά μαχαιριά ἀπὸ τὴν μιά ἀκρὴ στὴν ἄλλη καὶ τὸ μαργαριταρένιο κομπολόγι εἶχε ἐξαφανισθεῖ.

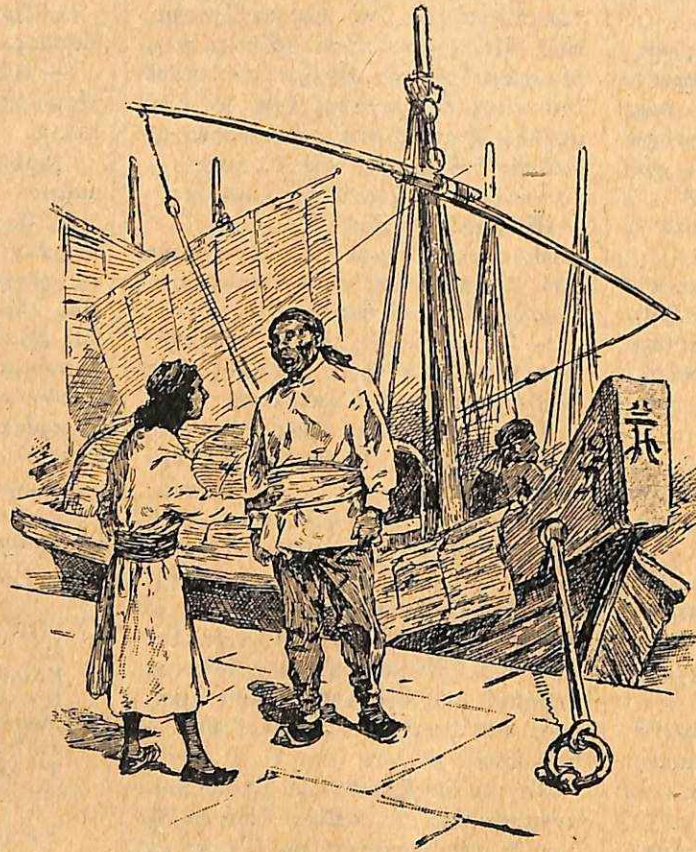
Μπροστὰ, σ' αὐτὸ τὸ θέαμα ἐνοίωσε νὰ τὸν κυριεύῃ ἀπερίγραπτη ἀπελπισία καὶ θυμὸς ἐναντίον τοῦ ἱδίου τοῦ ἑαυτοῦ του. Τὸν θησαυρὸ πού τοῦ εἶχε παραδώσει ὁ πατέρας του στὰ χέρια του, ἄφησε καὶ τοῦ τὸν ἐκλεψαν. Μὰ ὁ κλέφτης δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ πολὺ μακριά. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Καντούρ θὰ τὸν ἐπιανε. Καὶ σὰν ἀστραπὴ χύθηκε μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ.

Ὡστόσο τὰ δένδρα, οἱ θάμνοι, οἱ περιπλοκάδες πού πλέκονταν ἀναμεταξύ τους παρουσίαζαν ἕνα σωρὸ ἐμπόδια στὸ δρόμο τοῦ Καντούρ καὶ τὸν χάσομεροῦσαν κάθε τόσο. Μάταια ὁ Ντάρλι τὸν ἐβαζε νὰ κολουθεῖ τὸ δρόμο πού ἀπ' τὰ διάφορα σημάδια ἐμάντενε πὼς εἶχε πάρει ὁ Κερπίρ. Σὲ λίγο ἀντιλήφθηκε καὶ μόνος του ὅτι ὁ κλέφτης τοῦ κομπολογίου του θὰ βρισκόταν κιόλας μακριὰ ἐνῶ αὐτὸς μόλις εἶχε προχωρήσει καμμιὰ ἐκατοστὴ μέτρα. Ὑστερὰ, εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ. Σὲ λίγο θάρχόταν ἡ νύχτα. Ἄν χάσομεροῦσε ἀκόμη μέσ' στὸ δάσος, κινδύνευε νὰ κἀν καμμιὰ συνάντηση με τὸν κύρ-τίγρη πού τὴν ὥρα αὐτὴ βγαίνει ἀπὸ τὴ φωλιά του γιὰ νὰ κυνηγήσῃ.

Μὲ κόπο συγκατώνοντας τὴν ἀπελπισία του ὁ Ντάρλι ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν καταδίωξη καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ δρόμο, καταριόντας τὴν ἀνόητη ἐμπιστοσύνη πού εἰδειχνε πάντα στὸ παιδί αὐτό, πού ὡστόσο τόσες φορές τοῦ εἶχε δείξει πὼς ἦταν ὁ χειρότερος κι' ὁ πῶς ὑπουργὸς ἐχθρὸς του.

Σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο προσωπικῶς δὲν κόστιζε καὶ τόσο πολὺ τὸ χάσιμο ἀπὸ τὸ κομπολόγι. Μὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ

θεωροῦσε ἐνθύμιό του πατέρα του καὶ ἤξερε πὼς ἡ ἀξία του ἦταν σχεδὸν ἀνυπολόγιστη, εἶχε ἀκόμη κι' ἕναν ἄλλο λόγο γιὰ νὰ ἀπελπίζεται τώρα: Ὁλη τοῦ ἡ ἀγάπη κι' ἡ στοργή, καὶ τώρα ἀκόμη πού εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα του, ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι δοσμένες στοὺς θετοὺς του γονεῖς, στὸν Ντυπλεῖξ καὶ στὴν πριγκίπισσα Ἰωάννα. Γνώριζε τίς δυσκολίες πού ἀντιμετώπιζε ὁ διοικητὴς καὶ

«Ἐνα κινέζικο καΐκι εἶχε σηκώσει πανιά γιὰ τὸ Μασουλπατάμ...»

βαυκαλιζόταν με τὴν ἐλπίδα πὼς τὰ χρήματα πού θὰ ἐπαιρναν ἅμα πουλοῦσαν τὸ κομπολόγι θὰ ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ξελαφρώσουν τὸ θετό του πατέρα ἀπὸ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τίς δυσκολίες. Ἡ λύπη τοῦ ἦταν λοιπὸν τώρα ἀπερίγραπτη πού δὲν μποροῦσε πιά νὰ τοὺς προσφέρῃ αὐτὴ τὴν βοήθεια.

Ἄν ὁ Ντάρλι δὲν εἶχε τόσο εὐγενικά ψυχὴ, ἴσως νὰ χαιρόταν ἅμα μάθαινε πὼς ἐκεῖνος πού τοῦ ἐκλεψε τὸν θησαυρὸ του δὲν τὸν χάρηκε καὶ πολὺ.

Δίχως βέβαια νὰ φαντάζεται τὴν πραγματικὴ του ἀξία, ὁ Κερπίρ κατὰλαβε πὼς τὸ κομπολόγι αὐτὸ ἦταν

πολύτιμο. Θέλοντας νὰ κρατήσῃ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τὸ ἀπόκτημά του, ἀποφάσισε νὰ περιμένῃ ὥς πού νὰ ξεμακρύνῃ καὶ ὁ πατέρας του καὶ τὸ καραβάν: πού ἀκολουθοῦσε καὶ ὕστερα νὰ βγῇ πάλι ἐξω στὸ δρόμο καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση, γιατί ἤξερε πόσο ἐπικίνδυνον εἶναι νὰ μείνῃ καεῖς στὸ δάσος δταν νυχτώνῃ. Μὰ ἔκανε τοὺς λογαριασμοὺς του χωρὶς νὰ ὑπολογί-ζῃ καὶ τίς δυσκολίες πού θὰ συναντοῦσε γιὰ νὰ βρῇ τὸ δρόμο του καὶ τὸ σκοτάδι τὸν βρήκε στὸ δάσος. Τί συνέβη ὕστερα: Δὲ τὸ ξέρουμε καὶ

τόσο καλά. Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς στὴ μέση τῆς νύχτας ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ δάσος σπαρακτικὲς ἀνθρώπινες κραυγές, καὶ ἂν τὴν ἄλλη μέρα δοκιμάζε κανένας νὰ διαβῇ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους, θὰ ἔδλεπε κρεμασμένο ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἐνὸς δένδρου τὸ κατασπαργμένο κορμὶ ἐνὸς παιδιοῦ καὶ πάρα πέρα ἕνα μακρὸ μαργαριταρένιο κομπολόγι.

Ἴσως μιά μέρα, ἀνοίγοντας τὸ δρόμο ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ στρώσουν καμμιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, θὰ ξαναβροῦν τὸ κομπολόγι τοῦ μαχαραγιά, ἐκτὸς ἂν εἴως τότε τὰ χρόνια καὶ οἱ βροχὲς δὲν τὸ χώσουν ξανά τόσο βαθειὰ μέσα στὴ γῆ, ὅσο βαθειὰ ἦταν χωμένα μέσ' στὴ θάλασσα τὰ μαργαριτάρια πού τὸ ἀποτελοῦσαν ὡς τὴν ἡμέρα πού τὰ ἔβγαλε στὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὁ τυχερὸς δύτης πού τὰνακάλυψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἐπιστροφή

Τὸ Ζαγκερναούτ ἔχει μεγάλο πανηγύρι, οἱ προσκυνητές, σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων τὸ γεμίζοντες ἔχοντας στήσῃ τὰ στρατοπέδα τους στὴ γύρω ἐξοχή, στὰ ἄλση, πλημμυρίζοντας καὶ τοὺς δρόμους ἀκόμη. Τὰ σπίτια δὲν φαίνονται καθόλου, σκεπασμένα καθὼς εἶναι με πλοῦσια χαλιά καὶ στόφες πού κρέμονται ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκόνια τους. Ὁ δρόμος ἀπ' ὅπου θὰ περάσῃ τὸ ἱερὸ εἰδωλο εἶναι ὅλος στρωμένος με λουλούδια καὶ χλωρὰ κλαδιὰ. Ἄπειρο πλῆθος σπρώχνεται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΥΦΟΥΛΗ

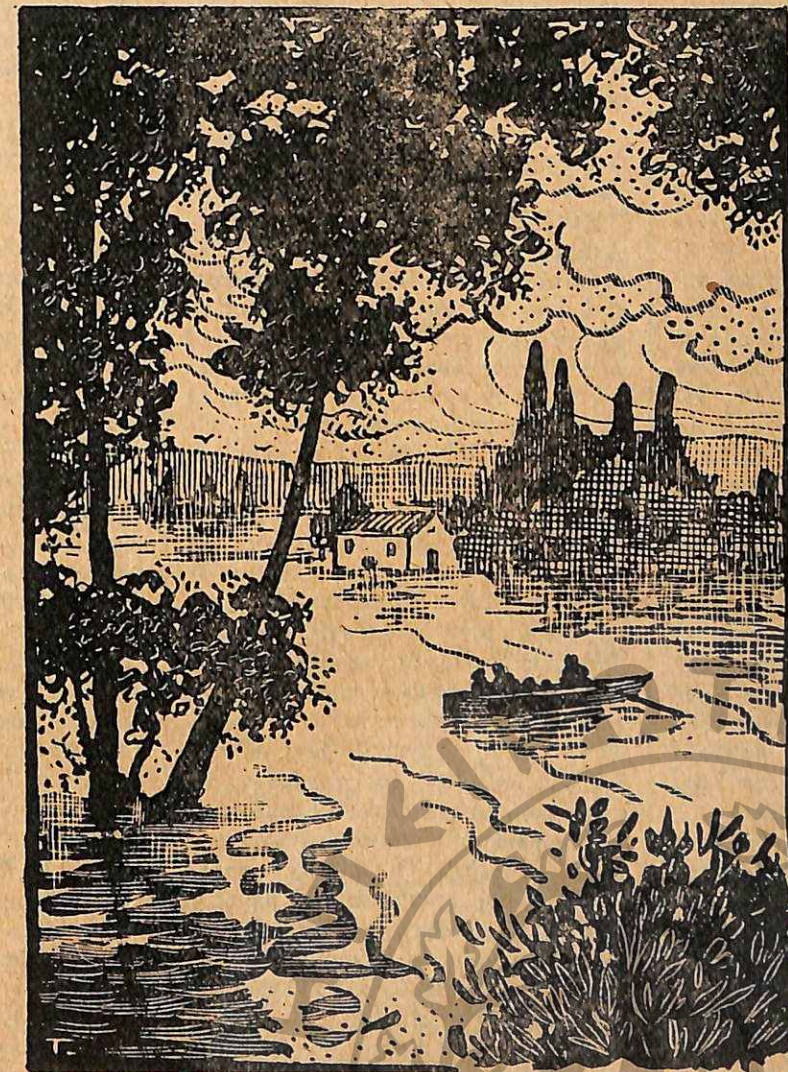
ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Ζ'

Ἔτσι λοιπὸν κανόνισα τὴ ζωὴ μου Βρισκόμαστε στὸ τέλος πιά ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ χειμῶνα. Ἡ πλημμύρα εἶχε ἐρημώσει τὰ προάστεια καὶ τίς ἐξοχὲς τοῦ Παρισιῦ κι' ἕνα πλῆθος δυστυχισμένοι γάτοι εἶχαν μαζευτεῖ ἀπὸ ἕνα γύρω στὶς κεντρικὲς συνοικίες καὶ στὶς διάφορες ἀγορές. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχαν γεννηθεῖ καὶ καινούργια γατάκια κι' ὅλος αὐτὸς ὁ λαὸς τῶν γάτων ἦταν ἀξιολύπητος, πάντοτε πεινασμένος καὶ κυνηγούμενος ἀπ' ὅλους. Ἐκὰνα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ βοηθῶ τοὺς πιὸ γέροντες κι' ἀδύνατους, μ' αὐτὸ δὲν ἦταν πάντα εὐκολο. Τὶς νύχτες μου τίς περνοῦσα ψάχνοντας γιὰ τροφή στὴν ἀγορὰ ἢ κυνηγώντας ποντίκια καὶ τίς ἡμέρες μου τίς περνοῦσα στὴ γειτονιά τῶν ἀφεντικῶν μου, καὶ μ' ὅλο πού τὸ ἔβλεπα καὶ μόνος μου πὼς ὅσο πῆγαινα γινόμενον καὶ πῶς ὅσο ἀσχέτημος καὶ πὼς ἡ γούνα μου εἶχε χάσει ὅλη τὴν παλιά της ὁμορφιά, ὡστόσο ἡ ζωὴ μου θὰ ἦταν ἂν ὄχι εὐτυχισμένη, τουλάχιστον ὑποφερτὴ, ἂν μποροῦσα νὰ κάθουμαι ἀνετόχλητος καὶ νὰ λιάζουμαι στοὺς πάγκους τοῦ δρόμου. Μὰ τὰ παλιό-παιδα πού περνοῦσαν ἀπὸ κοντά μου δὲν ἄφηναν εὐκαιρία πού νὰ μὴ με πειράξουν ἢ νὰ με τρομάξουν. Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ εἶναι καλά με τὰ ζῶα. Εἶναι πολὺ σκληρὸ πράγμα καὶ πολὺ ἄδικο νὰ δείχνονται τὰ παιδιὰ τόσο κακὰ στὰ δυστυχισμένα, ἀνυπεράσπιστα ζῶα πού δὲν μποροῦν νὰ ἀμυνθοῦν.

Γιὰ νὰ φυλάγομαι ἀπὸ τὰ παιδιὰ κατέφευγα στὴν εἴσοδο κανενὸς ἀπὸ τὰ λίγα μαγαζιά πού βρισκόνταν στὴν προκουμαῖα. Καὶ τὸ ἄσυλο πού προτιμοῦσα περισσότερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ κατώφλι μιᾶς σιδερώτρας. Μ' ὅλο πού ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα εἶχε κιόλας

μιά γάτα δική της καὶ φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ καὶ δευτέρη, ὡστόσο με ἀνεχόταν καὶ δὲν μ' ἐδίωχνε ποτὲ ἀπ' τὴν πόρτα της. Ἔτσι, μόλις χτυποῦσε τέσσερις, ἡ ὥρα δηλαδή πού σχολάζαν τὰ σχολεῖα, ἐφευγα ἀπὸ τὸ πεζούλι ὅπου καθόμουν

Ἡ πλημμύρα εἶχε ἐρημώσει τὰ προάστεια καὶ τίς ἐξοχὲς τοῦ Παρισιῦ (Σελ. 559, στ. α')

ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ ν' ἀντικρύζω ἀπέναντί μου τὸ παλιό μου σπίτι καὶ κατέφευγα στὴ σιδερώτρα. Ἀπ' ἐκεῖ ἀπ' τὴν πόρτα της ἔβλεπα πιά με ἡσυχία τὸν κόσμο πού διέβαινε, γιατί τὰ παιδιὰ, νομίζοντας πὼς ἦμουν τῆς σιδερώτρας δὲν τολμοῦσαν πιά νὰ με πειράξουν.

Ἔτσι πέρασε ἡ ἀνοιξὴ καὶ τὸ καλοκαίρι. Ἡ ζωὴ μου ἦταν πολὺ μονότονη καὶ δὲν ἦμουν χωρὶς ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον. Μ' ἀγωνία ἔδλεπα τὸν χειμῶνα νὰ πλησιάζῃ καὶ

συλλογιζόμουν πὼς ἅμα θὰ χαλοῦσε ὁ καιρὸς θὰ ἔπρεπε ἀναγκαστικὰ νὰ ἐγκαταλείψω τίς βάρδιες μου ἀντί-κρου στὸ σπίτι τῶν ἀφεντικῶν μου. Κι' ὡστόσο αὐτὲς ἦταν ἡ μόνη χαρὰ πού μου εἶχε ἀπομείνει.

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες ἀκριβῶς, ἐνῶ ἦμουν βυθισμένος σὲ μεγάλη μελαγχολία, ἐνοίωσα ἕνα ἀπόγευμα βαθυτάτη συγκίνηση. Μιά ὁμορφὴ κυρία, καλοντυμένη, περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σιδερώτρας. Δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ ἀπὸ μακριὰ πού ἔρχόταν, μὰ δταν πέρασε ἀπὸ κοντά μου αἰσθάνθηκα ἕνα ἄρωμα πού μου φάνηκε γνωστό. Πού τὴν εἶχα ξανα-συναντήσει αὐτὴ τὴ μυρουδιά; Ἐξαφνα, ἡ ἀνάμνηση μου ξαναῆρθε ζωηρὴ στὸ νοῦ μου.

Τὴν μυρουδιά αὐτὴ τὴν εἶχα αἰσθανθεῖ στὸ σπίτι τῶν ἀφεντικῶν μου. Ἦταν ἡ μυρουδιά πού ἔδραζε ἐπάνω της ἡ χρυσὴ μου ἡ κυρία κι' ἔκανε νὰ μοσχοβολᾷ ὅλος ὁ τόπος ἀπ' ὅπου περνοῦσε. Αὐτὴ ἦταν ἀραγε ἡ ἴδια πού εἶχε περάσει τώρα ἀπὸ μπροστὰ μου; Εἶχα γνωρίσει τόσες ἀπατηλὲς χαρὲς καὶ εἶχα περάσει τόσες ἀπογοητεύσεις, ὥστε δὲν μποροῦσα πιά νὰ ἐλπίζω, ἢ μάλλον δὲν τολμοῦσα νὰ ἐλπίζω τίποτε. Ὡστόσο, ἀθελά μου ἡ ἐλπίδα ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ φωτίζῃ τὴν καρδιά μου σὰν μιά ἀμυδρὴ ἀχτίδα ἡλίου, καὶ ἄρχισα νὰ βρῶ πάλι κάποια εὐχάριστη στή ζωὴ.

Ὅσο συχνότερα μποροῦσα πῆγαινα καὶ στεκόμουν στὸ κατώφλι τῆς σιδερώτρας με τὴν ἐλπίδα μήπως ξαναἰδῶ τὰ φεντικά μου. Κι' οἱ προσδοκίες μου δὲν βγῆκαν ψεύτικες. Τὶ ἀσύλληπτη χαρὰ ἦταν αὐτὴ γιὰ μένα. Πόσες φορές δὲν πέρασε ὁ ἀφεντικός μου ἀπὸ κοντά μου. Μὰ ἡ περπατοῦσε γρήγορα, σὰν ἄνθρωπος πού βιάζεται καὶ δὲν κοιτάζε παρὰ ὀλίγον τὸν δρόμο του μπροστὰ του, ἢ πῆγαινε ἀφηρημένος σὰν ποιητής, με τὸ κεφάλι του γυρισμένο κατὰ πάνω καὶ τὰ μάτια του στηλωμένα στὸν οὐρα-

νό Είδα ακόμη και τον μικρό μου κύριο, το γιό του—πόσο μεγαλωμένο κι' αλλαχμένο ύστερα από τρία χρόνια!—μὰ αὐτὸς ἔτρεχε πάντοτε κι' ὅσο κι' ἂν χωνόμουν ἐγὼ στὰ πόδια του, ἔδινε ἕνα πῆδημα στὸ πλάι, προσέχοντας νὰ μὴ μὲ πατήσει, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐλάχιστη προσοχή. Ἦταν στᾶλήθεια γιὰ νὰ πελπίζεται κανεὶς.

Ἀλλες φορές πάλι, ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς σιδερώστρας ὅπου στεκόμουν, δοκίμασα νὰ γαντζωθῶ μὲ τὰ νύχια μου ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς κυρίας μου τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά μας. Μὰ καθὼς δὲν πιανόμουν τόσο πολὺ, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὴν τρομάξω καὶ γιὰ νὰ μὴν τῆς σχίσω τὸ ὠραῖο της φόρεμα, μόλις χρειάζετο νὰ τραβήξω, λίγο τὸ φουστάνι της γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Ἔτσι μετὰ τὴν ἐλπίδα ἄρχισε πάλι νὰ μὲ κυριεύῃ ἡ ἀγωνία, γιὰ τὴν στᾶλήθεια κόντευα νὰ πελπισθῶ πὼς θὰ μὲ ἀναγνώριζαν ποτὲ τὰ ἀφεντικά μου, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἔδλεπα καὶ μόνος μου πὼς ὅσο πῆγαινε γινόμουν καὶ πιὸ ἀσχημος. Οὕτε κι' ἐμοιάζα πιά καθόλου μὲ τὸν ὠραῖο γάτο ποὺ ἤμουν ἄλλοτε!

Μία μέρα λοιπὸν, ποὺ ἔκαν' ἕναν καιρὸ θαυμάσιο καὶ ὁ ἥλιος μὲ γέμιζε μὲ μιὰ γλυκεῖα θαλπωρή, εἶδα ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό μου, ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σιδερώστρας ὅπου εἶχα ἐγκατασταθεῖ, τὴν ἀγαπημένη μου κυρία καὶ τὸ γιό της νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ ἄλλο πεζοδρόμιο. Ὅταν ἐφθασαν ἀκριβῶς ἀπέναντί μου σταμάτησαν καὶ ἡ κυρία μου εἶπε στὸ ἀγοράκι:

— Σκύψε, σὲ παρακαλῶ, καὶ δέσε μου τὸ κορδόνι ἀπὸ τὸ παπούτσι μου γιὰ τὴν λύθη.

Ἐμειναν λοιπὸν ἀκούνητοι. Ἐκείνη μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ παπούτσι, παρακολουθώντας τὸ δέσιμο τοῦ κορδονιοῦ, καὶ ὁ γιὸς της γονατιστὸς μπροστὰ της καὶ βάζοντας τὰ δυνάττα του γιὰ νὰ δέσῃ τὸν φιδόγκο ὅσο πιὸ καλλιτεχνικὰ μποροῦσε.

Ἐγὼ σκέφθηκα πὼς μοῦ παρουσιαζόταν μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴ χάσω, καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκα ἀνάμεσά τους. Πότε μὲ τὰ νύχια μου πιανόμουν νικουρίζοντας ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ φόρεμα τῆς κυρίας μου, καὶ πότε γύριζα καὶ κουτουλοῦσα μὲ τὸ κεφάλι μου πάνω στὰ γόνατα τοῦ μικροῦ μου ἀφεντικοῦ. Ὡ, πόσο ἤμουν γεμάτος ἀπὸ χαρὰ μαζὶ καὶ θλίψη, ἐλπίδα μαζὶ κι' ἀνησυχία!...

Απ' τὸ Γαλλικὸ τῆς Jeanne Girard

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIANE

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΟΥΜΑΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΥ ἔφεραν προχτὲς ἀπὸ τὴν Ἑκάλη ἕνα κλαδί κουμαριᾶς. Ἦταν μεγάλο, μὰ τὰ κούμαρα πάνω του λιγοστά, μικρά, ἀγουρα, καὶ τὰ φύλλα σὰ μαραμένα. καχεκτικά. Ἀπόρησα: τέλη Ὀκτωβρίου καὶ δὲν ἔγιναν ἀκόμα τὰ κούμαρα; ἢ τέλειωσαν κιόλα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔφεραν ἦταν ἀπὸ τὰ στερνά;... Ἀλλὰ μοῦ ἐξήγησαν:

Φέτος τὰ κούμαρα θὰ εἶναι ὀψιμα καὶ λίγα. Γιατὶ δὲν ἔβρεξε πολὺ τὸν Αὐγουστο καὶ τὸ Σεπτέμβριο. Ὅλες οἱ κουμαριές, ἡμέρες καὶ ἡμέρες (—ἡμέρες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ κάνουν τὰ ὠραῖα κούμαρα ποὺ τρώμε—οἱ ἄγριες κάνουν κάτι μικρά, σκληρά, ποὺ δὲν τρώγονται καθόλου—) στὶς πλαγιὲς τῶν ἀττικῶν βουνῶν εἶναι τώρα σὲ κακὰ χάλια. Νά, σάν τὸ κλαδί ποὺ μοῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἑκάλη μὲ τ' ἀγίνωτα καὶ τὰ μαρμαζιάρικα.

Οἱ περισσότερες κουμαριές εἶναι στὸν Ὑμηττό, ἀπὸ τὸ Ἀστέρι ὡς τὴ Σηλιά. Ἀλλή πορὰ, τέτοια ἐποχή, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἔδλεπε, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἔδλεπε. Φέτος τὰ καλὰ, τὰ γινωμένα κούμαρα εἶναι ἐκεῖ τόσο λίγα, ὥστε γιὰ νὰ γεμίσει κανεὶς ἕνα καλάθι, πρέπει νὰ τριγυρίσῃ τὸ βουνό. Καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ μαζεύουν καὶ φέρνουν γιὰ νὰ πουλήσουν στὴν πόλιν τὸν ὀλοκόκκινο φθινοπωριάντικο καρπὸ, περιμένουν τώρα νὰ βρέξῃ. Οἱ βροχὲς θὰ ζωογονήσουν τίς κουμαριές καὶ θὰ τοὺς δώσουν τὴ δύναμη νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ γουρμάσουν τὰ κούμαρα ποὺ ἔχουν ἢ νὰ πετάξουν κι' ἄλλα. Πάντα ὅμως—λένε οἱ εἰδικοί—δὲν θὰ ναι ἄφθονα σὰν ἄλλες χρονιές. Καὶ συμπεραίνουν πὼς ὁ χειμῶνας ποὺ ἔρχεται θὰ εἶναι γλυκός. Γιατ' εἶναι παρατηρημένο πὼς ἔταν τὰ κούμαρα τὸ φθινόπωρο εἶναι πρῶτα κι' ἄφθονα, ὁ χειμῶνας ἔρχεται δριμύς· ἔταν εἶναι ὀψιμα καὶ λίγα, ὁ χειμῶνας δὲν θὰ μᾶς κάμῃ πολὺ νὰ τουρτουρίσουμε.

Ἀλλὰ μ' ἀρέσουν τόσο τὰ κούμαρα, ὥστε, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. ἔταν τὰ βλέπω ἄφθονα σ' ἡθηναϊκὰ πεζοδρόμια—δυστυχῶς δὲν πᾶω πιά στὰ βουνά—δὲν μὲ νοιάζει καθόλου γιὰ τὸν κακὸ χειμῶνα ποὺ προμηνοῦνε, τί ὁμορφὸ φρούτο! Κι' ὅχι τόσο γιὰ νὰ τὸ τρώῃ κανένας—ἂν κι' ἡ γεύση του δὲν εἶναι καθόλου ἀσχημῇ—ὅσο γιὰ νὰ τὸ βλέπῃ.

Ἐνα κλαδί κουμαριᾶς μὲ τὰ φύλλα του καὶ μὲ τὰ κούμαρά του εἶναι ἀληθινὰ «χάρμα ὀφθαλμῶν». Διατηρεῖται καὶ ἡμέρες, νὰ τῷ χῆς σ' ἕνα βάζο νερό καὶ νὰ... τρῶς λίγα-λίγα τὰ κούμαρα ποὺ παρξίνονται. Μὰ κι' ἕνα καλὰθι, ἕνα πανέρι γεμάτο κούμαρα εἶναι θέαμα ἐξοχο. Κανέν' ἄλλο φρούτο τῆς ἀγορᾶς δὲν τοῦ παραβγαίνει, οὔτε τὸ κεράσι, οὔτε τὸ βύσσινο, οὔτε τὸ ροδάκινο. Θυμοῦμαι ἀκόμα κάποιο πρῶτ' φθινοπώρου—εἶναι κάμποσα χρόνια—ποὺ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πεσμαζόγλου βγήκα στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἐκεῖ στὴ γωνιά τοῦ παλιοῦ Ἀρσακείου. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποῦ βρέθηκαν κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν, ἐκείνη τὴν ὥρα, τόσα χωριατόπουλα, μικρά καὶ μεγάλα, φορτωμένα καλάθια καὶ πανέρια μὲ κούμαρα ἢ πελώρια κλαδιά ἀπὸ κουμαριές! Περνοῦσαν, σκόρπιζαν, καὶ ξεφύτρωναν ἄλλοι. Καὶ τὸ κόκκινο ἦταν ἀτέλειωτο, ἀκατάπαυτο. Μὰ ἔνα κόκκινο τόσο ζωηρό, τόσο δυνατό, τόσο κυρίαρχο, ποὺ ἐνδύμεις πὼς ἔβαφε ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ τί δροσερό! Ὅλη ἡ δροσιὰ τῶν βουνῶν λές καὶ κατέβαινε στὴν πόλιν, ποὺ τὴ ζέσταινε ἀκόμα ἥλιος καλοκαιριάτικος. Καὶ χαιρόταν τὸ μάτι κι' εὐφραίνονταν ἡ ψυχὴ...

Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσο ἄφθονα, τότ' ὁ μὲν ἔνα, τότ' ὁ ἄλλο κούμαρα. Καὶ γιὰ πολλὰς ἡμέρας τὰ ἡθηναϊκὰ πεζοδρόμια ἦταν γεμάτα. Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε ὁ χειμῶνας. Κι' ἦταν πραγματικῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δριμύς ποὺ εἶδε ἡ Ἀθήνα. Ἀπὸ τίς ἀρχὲς τοῦ Νοέμβριου χιόνισαν καὶ μέσα στὴν πόλιν. Τὰ τζάνια, οἱ σόμτες, τὰ μαγκάλια, δούλευαν νύχτα-μέρα. Τὰ νερά πάγωναν ἔξω μόλις ἔπεφτε ὁ ἥλιος. Ἐνα πρῶτ', ἐπὶ εἶχα ξυπνήσει, μοῦ ἔφεραν στὴν κάμαρά μου ἕνα μεγάλο κομμάτι πάγο σὲ σχῆμα λεκάνης. Εἶχαν ἀφήσει τὴ νύχτα στὴν ταράτσα μιὰ λεκάνη γεμάτη νερό, καὶ τὸ πρῶτ' τὸ βρήκαν παγωμένο. Πολὺ ἀσυνήθιστα πράγματα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Καὶ τότε θυμήθηκα τᾶλλο ἐκεῖνο πρῶτ' ποὺ εἶχα ἰδεῖ τόσα κούμαρα στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Νά, τί δριμὺ χειμῶνα προμηνοῦσαν. Ἀλλὰ... χαλάλι τους! Ἦταν τόσο ὁμορφα...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΛΑΧΤΑΡΩ

Πὼς λαχταρῶ ραχοῦλες ὀλοπράσινες Γεμάτες μὲ θυμῶνα, μὲ λουλουδία Τ' ἀηδόνη ὅπου κρυμμένη μὲ τὴ λύρα του Γλυκὰ σκορπάει ὀλόγυρα τραγουδία.

Πὼς λαχταρῶ τὴ γαλανὴ τὴ θάλασσα Τὰ μακρινὰ σμαράγδινα ἀκρογιάλια Π' ἀλλάζουν χίλια ὄνειρα μὲν χρώματα Ὅταν ὁ ἥλιος σβύνει ἀγάλια-ἀγάλια

Πὼς λαχταρῶ ρημοκλησίαι ὀλόασπρα Σ' ἐνός βουνοῦ τὴν ἀκρὴ σκαλωμένα, Κάποια βραδυὰ, κάποια πηγὴ ὀλόδροση Καὶ ἀπ' αὐτὴν λουλούδια δροσιμένα.

Πὼς λαχταρῶ σ' ἀπέραντη μιὰ ἔκσταση Σ' ἀρχαίου ναοῦ τὰ μάρμαρα ν' ἀφήσω Νὰ γείρῃ λάτρισσα ἡ ψυχὴ κι' ὀλό-

[θερμῇ]

Γλυκεῖα μιὰ προσευχὴ νὰ ψιθυρίσω Κι' ἀχόρταγα θὰ ἤθελα ν' ἀγκάλιαζα Κάθε γωνίτσα, κάθε ὁμορφάδα Ἀφοῦ αὐτὰ ὅλα μαζί μᾶς κάνουνε Τὴν ὁμορφὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα.

Θάλης Βλαστός [B]

✽✽

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΤΖΕΝΝΗΣ

Ἡ Τζέννης ἀποκοιμήθηκε στὸ προ-σκέφαλο τῆς ἀρρωστής μαμμῆς της ποὺ ἀπὸ πολλὰς τῶρα μέρες περιποιεῖται μὲ πραγματικὴ ἀφοσίωση. Τὸ καίμενο τὸ κοιτάκι, πόσες πολλὰς νύχτες δὲν κοιμάται καθόλου. Ἡ μαμμὰ της εἶχε δυνατό πνεύμα, κι' ἀπὸ φόβο-μήπως δὲν ξυπνήσῃ τὴν ὀριζμένη ὥρα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ φάρμακο, δὲν τολμοῦσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐπὶτέλους, βλέποντας τὴν ἀρρωστη νὰ κοιμάται μὲ ἡρεμία, ἡ Τζέννη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ κρεβάτι καὶ ἀποκοιμήθηκε κι' αὐτὴ.

Τώρα ὄνειρεύεται: Ὁρατὶ παιδάκια μὲ τὰ χέρια γεμάτα ἀπὸ παιχνίδια, φαίνονται στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ τῆς λένε:

— Τζέννη, θέλεις νᾶρθῃς νὰ παίξῃς μαζί μας;

Ἡ Τζέννη τὰ κοιτάζει μὲ θαυμασμό, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀφίση μόνη τὴ μαννούλα της ποὺ ὑποφέρει.

— Θὰ καθίσω κοντὰ στὴ μαμμὰ μου, λέει, πηγαίνετε νὰ παίξετε μόνες σας. Τὰ χαρούμενα παιδάκια γέλασαν κοροϊδευτικά κι' ἐξαφανίστηκαν.

Ἡ Τζέννη ξεκουράζει τὸ κεφάλι της στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ· ξαπνὶκα αἰσθάνεται νὰ τῆς πιάνουν τὸν ὤμο. Γυρίζει τρομαγμένη· μιὰ κυρία πλούσια ντυμένη, εἶναι κοντὰ της:

— Θέλεις νᾶχῃς σάν κι' ἐμένα ὥρατες τουαλέτες, διαμάντια; εἶπε στὴ Τζέννη· ἔλα μαζί μου, τ' ἀμᾶξι μου μᾶς περιμένει στὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ· θὰ εἶσαι τὸ κορίτσι μου.

— Ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω τὴν καλή μου τὴ μαννούλα, ἀπαντᾷ ἡ Τζέννη. Πηγαίνετε ἄλλοι νὰ βρῆτε ἀχάριστα κορίτσια, κυρία!

Ἡ κυρία σηκώνει μὲ περιφρόνηση τοὺς ὤμους, ξαναβαίνει σ' ἡμᾶς της ποὺ φεύγει ἀμέσως.

Ἡ Τζέννη ξαναγυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς μαμμῆς της βλέπει ἕναν ὠραῖο ἄγγελο ποὺ τῆς χαμογελά. Ἀκό-

μα λίγο καὶ θὰ φώναζε, ἀπὸ ἐκπληξῆ καὶ θαυμασμό· ὁ ἄγγελος βάζει τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλια του καὶ τῆς λέει:

— Κι' ἐγὼ ἔρχομαι νὰ σοῦ κάνω μιὰ χάρι. Τί θέλεις;

— Ὡ! καλὲ μου ἄγγελε, γιάτρεψε τὴ μαννούλα μου! Αὕτῃ εἶναι ἡ μόνη μου εὐχή.

— Ὁ Θεὸς τὴν εἰσάκουσε, ἀπαντᾷ ὁ ἄγγελος, καὶ σὲ εὐλογεῖ.

Εὐθὺς ἐξαφανίζεται. καὶ μιὰ γλυκεῖα φωνὴ ξυπνᾷ τὴν Τζέννη. Εἶναι τῆς μαμμῆς της, ποὺ τῆς λέει:

— Εἶχες κοιμηθεῖ, χρυσό μου; Ὅα ἦσουν πολὺ κουρασμένη.

— Ὡ! μαμμὰ, ἀπαντᾷ ἡ Τζέννη, ὀνειρεύτηκα πὼς ἔγινες καλά.

— Ἀλήθεια, παιδί μου! αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ καλύτερα· ὁ ὕπνος αὐτὸς μοῦ ἔκανε πολὺ καλὸ.

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου! φωνάζει ἡ Τζέννη καὶ ῥίχτηκε στὸ λαμπρὸ τῆς μαμμῆς της, αὐτὸ τὸ δῶρο εἶναι τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ τρία.

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Εἶναι ἡ συνέχεια ἐνός ὄνειρου, ἐνός ὁραίου ὄνειρου ποὺ ἔκανα Ὅα σοῦ τὸ διηγήθῃ, μαννούλα μου.

(Μετάφραση ἀπ' τὸ Γαλλικόν)

Μπετόβεν [B]

✽✽

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Δὲν ὑπάρχει καλύτερο νανούρισμα ἀπ' τὰ τζιτζικία. Εἶμαι ξαπλωμένη κάτω ἀπ' ἕνα μεγάλο πλατάνι καὶ κρατῶ μισοκλεισμένα τὰ μάτια μου. Στιγμὲς-στιγμὲς τ' ἀνοίγω. Τὸ βλέμμα μου ἀπλώνεται στὸ ἀπέραντο γαλάζιο τῆς θάλασσας. Ἀχ! νὰ τὴν ἔβλεπες μονάχα, ἀγαπημένη, ὅπως τὴ βλέπω ἐγὼ: Ἀνάμεσα σὲ δύο δένδρα τὰ φύλλα τους δὲν εἶναι πυκνά, κι' ἀνοιχτοπράσινα ὥς εἶναι κεντοῦν ὁμορφες ντυντέλλες στὸ γαλάζιο φόντο. Νηπιζῶ πὼς ὄνειρεύομαι... Ὅα βλέπω ἴσως ἕνα κάδρο ζωγραφισμένο ἀπ' τὸν μεγαλύτερο ζωγράφου τοῦ κόσμου... Μὰ τί λέω!! Ὑπάρχει μεγαλύτερος ζωγράφος ἀπ' τὴ φύση;

Εἶναι λίγες ὥρες ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ. Κάνανε ἕνα θαυμάσιο ταξίδι. Ἐλα, ἀγαπημένη, νὰ πάρουμε τὸ δρόμο τὸν ἴδιο ποὺ πήρα τὸ πρῶτ'. Ἐγὼ, μιὰ ποὺ τὸν ἔξωθ' ὅα σοῦ τὰ δείχνω. Δόξου τοῦ χέρι σου. Ὅα πᾶμε δίπλα-δίπλα στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ. Ἀπάνω ἀπ' ἐκείνη ποὺ τὸ πρῶτ' πέρασε τὸ τραῖνο μας, ἕνα χαρούμενο, ὀλο φωνῆς καὶ γέλια καὶ τραγουδία τραῖνο. Ἡ θάλασσα χαϊδεύει τὴν ἀμμουδιά. Καὶ τί κοντὰ ποὺ εἶναι στὸ τραῖνο!...

Κι' ἄχ! Τί ὁμορφὴ ἀμμουδιά! Μποροῦμε νὰ μαζέψουμε καὶ βότσαλα. Ὅα τὰ πάρουμε γιὰ «συνεβίρα». Γιὰ νὰ θυμολογᾶμε τὴν ὁμορφὴ αὐτῆς μέρα... Ὅα τὰ κλείσουμε κι' αὐτὰ στὸ κουτί τῶν ἀναμνήσεων. Κι' ὅταν κάποια θὰ τ' ἀνοίξουμε θὰ γεμίζουμε δροσιὰ καὶ θὰ νοιώθουμε κοντὰ μᾶς τὴ θάλασσα. Πιὸ πέρα εἶναι τὰ βράχια. Ἀπόρημα ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴ γαλανὴ μας Νεράϊδα. Ὅα ν' ἀνεβούμε κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ δοῦμε κάτω τὸ κῆμα, τὸ γαλάζιο κῆμα ποὺ σπᾶει εἰρηνικὰ στὰ χάλια τῆς ἀκρογιαλίας τίς βαρκούλες τίς γιο-

μάτες κόσμου ποὺ τραγουδᾷ καὶ χαιρεται, τίς εἶδες;

Ἐλα λοιπὸν νὰ πάρουμε πάλι, δίπλα-δίπλα τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ. Ὅα περάσουμε τὸ τούνελ τὸ σκοτεινόν. Ὡ μὴ φοβάσαι... Βλέπεις ἐκεῖ στὴ γωνιά ποὺ μπαίνει μιὰ ἀρχιδουλά ἀπὸ φῶς... Γίνονται ὀλόενα περισσότερες... καὶ βγαίνομε στὸ χρυσοφῶς τοῦ ἡλίου. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα εἶναι τὸ θαῦμα, ἀγαπημένη μου. Ὅα σαστίσῃς ποὺ νὰ πρωτοῖδῃς. Τὴ θάλασσα δεξιὰ ἢ τὸ μεγάλο βουνὸ ποὺ ὑψώνεται μελῶ-ριο ἀριστερά... .

Πλατάνια πολλὰ-πολλὰ μᾶς ζώνουν ἀπ' τὰ δύο μέρη. Σκέψου τὴ δροσιὰ καὶ τὴ μαγεία ποὺ δὰ κρύβουν... Φτάνουν καὶ στὴ θάλασσα ὡς κάτω-κάτω στὴν ἀμμουδιά. Τὸ κῆμα παγινιδίτικο τὰ γλυκοφιλά κι' ἡ ἀλμύρα του τὰ τρέφει... Νοσταλγικά μονάχα πότε-πότε θὰ στρέφουν τίς κορφοῦλες του πίσω, στὸ μεγάλο βουνό, στὴν προαιωνία πατρίδα τους. Εἶναι πίσω τους ψηλὸ κι' ἐπιβλητικὸ καὶ φαίνεται νὰ τὰ προστατεύῃ σὰ μητερούλα γεμάτη στοργή, ὠρες-ὠρες τοὺς στέλνει μὲ τὸ δροσερὸ του ἀγεράκι τὰ μητρικὰ φιλιὰ του.

Κι' ἐκεῖνα σεῖονται εὐχαριστώντας.

Ἐκεῖ, ἀγαπημένη, στίς χαράδες τίς δασωμένες καὶ τίς ψηλὰς κορφὰς σκέψου πόση δροσιὰ θὰ κρύβεται... Ἐκεῖ τὸ ζεστὸ καλοκαίρι ἀφαλάζει δὲ θὰ φτάνει ποτέ. Σεχωρίζεις σὲ μέρη-μέρη τὰ χιόνια ποὺ ἀκτινοβολοῦν στὸν ἥλιο. Κι' ὅμως εἶναι κιόλας Ἰούλιος κι' ἡ ἔσση ἡ ἀνυπόφορη τῆς πόλης μᾶς ἔκανε νὰ φύγουμε καὶ ν' ἀποζητήσουμε λίγη ἀνακούφιση στὴν ἀγκαλιά τῆς φύσης.

Ἐκεῖ λοιπὸν ψηλά, σ' ἐκείνη τὴν πιὸ ψηλὴ κορφὴ βρίσκεται ὁ θρόνος τοῦ Δία. Γι' αὐτὸ κι' ἐκείνη ὑψώνει περὶ φανα τὸ κεφάλι της καὶ φτάνει τὸν οὐρανόν. Μοιάζει νὰ διαλαλῇ τὴ μεγάλη της εὐτυχία... τὰ σύννεφα, κάτι μικρά-μικρά λευκά συννεφάκια, σὰν ἀραιωμένο βαμβάκι τὴ μισοσκαπάζουν μὴ θέλοντας νὰ τῆς χαλάσουν τὴ γοητεία.

Πὼς; Δὲν σὲ ἱκανοποιεῖ τὸ περὶ φανὸ βουνό; Ἀλήθεια, Δὲν εἶναι ὁμορφότερο ὅπως τὸ βλέπουμε ἀπὸ μακριὰ ἀπ' τὸ δικό μας τὸ παράθυρο; Ἐτοὶ γαλάζιο ὡς φαίνεται ἀπὸ κεῖ, στὴν ἀκρὴ τῆς θάλασσας δὲν ἔχει μεγαλύτερη γοητεία; Μὰ δὲν ἔξωρς τάχα, ἀγαπημένη, πὼς κάθε τι ποὺ τὸ βλέπουμε ἀπὸ μακριὰ φαίνεται ὁμορφότερο; Καὶ πὼς δὲν πρέπει νὰ ζητοῦμε νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ κοντὰ ὅ, τι ἀπὸ μακριὰ μᾶς μάγεψε καὶ μᾶς γοήτευσε;

Δῶς τὸ προσωπάκι σου στὸ χαριτωμένο χᾶδι τ' ἀγεριοῦ, ἀγαπημένη. Εἶδες τὴ δροσερὰ ποὺ εἶναι; Ἐρχεται ἀπ' τίς ψηλὰς κορφὰς. Μᾶς φέρνει τοὺς χαιρετισμούς τους. Ἀκουσε τὰ κουνούνια τῶν κοπαδιῶν ποὺ βόσκουν στὰ λειβάδια, τὴ φλογέρα τοῦ βοσκού.

Τὰ ρυάκια ποὺ κυλοῦν ἀνάμεσα στὸ χορτάρι περιμένουν κάποιο κουρασμένον διαβάτη νὰ δροσίουν.

Καὶ τὰ ψηλὰ κι' αἰώνια δέντρα νὰ τοῦ χαρίσουν τὴ σκιά τους ν' ἀναπαυθῇ...

Ἀλήθεια!... Πόσα ρυάκια κυλοῦν ἐτοὶ μάλιστα στίς ἀπάτητες κορφὰς τὰ νερά τους καὶ πόσο ἀνθρώποι ποὺ περπατοῦν στὸν κάμπο λαχταροῦν τὴ δροσιὰ τους... Πόσα δέντρα... Κι' ὁ μὲς στὴν ἐρημὸν τὰ καραβάνια πόσο

ποδοῦν τὴ σκιά ἐνὸς μόνο κλαδιού, γὰρ νὰ γλυττώσουν γιὰ μιὰ στιγμή τὸν καυτερό ἥλιο. . .

Ἰσως θὰ κουράστηκες, ἀγαπημένη. Τὸ ταξίδι μας ἦταν ἀρκετὰ μακρυνό. Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα δὲν θὰ πάμε. Παρὰ θὰ γυρίσουμε πάλι πίσω στὸ φωτολουσμένο θαλασσοχώρι κι' ἐγὼ σιγά-σιγά θὰ σοῦ διηγούμαι τί εἶδα. . .

Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα, εἶναι τ' ἀπέραντα χωράφια μὲ τὰ χωριουδάκια, πούναι διεσπαρμένα ἐδῶ καὶ κει. Εἶναι ἡ θάλασσα ἡ πλατεία πὺρ χρυσοπαίζει μὲ ἡλιαχτίδες. Εἶναι τὸ κῆμα πὺρ παγνιδίζει μὲ τὰ χρυσάφια πὺρ γενναϊόδωρος ὁ ἥλιος σκόρπισε πάνω του. . . εἶναι. . . εἶναι. Μὰ πειὶ πέρα σοῦ εἶναι ὅλα γνωστά. . .

Ἄς ξεπλωθοῦμε, λοιπόν, πάνω στὸ δροσερὸ γρασιδιὶ κάτω ἀπ' τὸ πυκνόφυλλο πλατάνι. Ἄς ἀκούμε τὸ χαρούμενο ρυθμὶ νὰ κελάρυζε δίπλα μας κι' ἄς ἀφίσουμε τὰ μάτια μας τὰ νυσταγμένα νὰ κλείσουν, ἐνῶ θὰ μᾶς νανουρίζουν χιλιάδες τζιτζίκια.

Ρέλια [Α]

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Σ' ἓνα ἀνθοστόλιστο κήπο τῆς Ἀνατολῆς ἦταν πολλὰ τριαντάφυλλα. Ὅλα ἦταν ὁμορφα κατακόκκινα ἢ τριαντάφυλλα. Καὶ τὸ καθένα νόμιζε πὺρ ἦταν τ' ὠραιότερο τοῦ κόσμου.

Μόνον ἓνα κατόλκετο τριαντάφυλλο δὲν φανταζόταν τίποτα, καὶ θαύμαζε μονάχα τ' ἄλλα τριαντάφυλλα πὺρ τὸ κοιτούσαν ἀπὸ ψηλά.

Μιὰ μέρα τὰ χελιδόνια πὺρ πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔβλεπαν τὴν εἴδηση ὅτι ἓνας θαυμασίος τραγουδιστὴς θάρχόταν ἀπὸ πέρα, ἀπ' τὴν Ἰαπωνία νὰ τραγουδήσει στὸν κήπο τους. Ὁ τραγουδιστὴς αὐτὸς ἦταν τ' ἀηδόνι.

Καὶ νῦν, ἓνα ἀπόγευμα ἦρθε τ' ἀηδόνι. Ὅλα τὰ τριαντάφυλλα κοίταξαν νὰ φαντάζουν ὅσο πιὸ ὁμορφα μποροῦσαν—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄσπρο—περιμένοντας τὸν περὶφημο τραγουδιστή.

Ἀλλὰ τ' ἀηδόνι μὲν ἦρθε καὶ ἔθεσε ἐπάνω ἀπ' τ' ἄσπρο τριαντάφυλλο κι' ἄρχισε νὰ κελάρυζε τόσο ὁμορφα πὺρ λὲς μάγεψε τὸν κόσμο. Τί τραγουδοῦσε ἄραγε τ' ἀηδόνι; Τραγουδοῦσε γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ ἄσπρου τριαντάφυλλου.

Καὶ κοκκίνισε τ' ἄσπρο τριαντάφυλλο ἀπ' τὴ χαρὰ του κι' ὡς τώρα ἀκόμη μερικὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα ἔχουν λιγάνι ῥοζὶ στὴν καρδιά τους.

Τ' ἄλλα τριαντάφυλλα πάψανε ἀπὸ τότε νὰ καμαρώνονται καὶ νὰ περιφρονοῦν τὸ ἄσπρο.

(Μίμησις) Ἀνθος τοῦ Μαῖου [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σιδηρόδρομο ἓνας κύριος ρωτᾷ τὸν Κουφιοκεφαλῆκη γιὰτὶ δὲν κάθεται ἀφοῦ ἔχει θέση.

Κι' αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾷ:

— Εὐχαριστῶ, μὰ εἶμαι πολὺ βιαστικός ξέρετε!

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

— Εἶναι μύθη ὁ πατέρας σου, Νίνα; — Ὁχι, καλέ, ὁ μπαμπάς μου εἶναι δικηγόρος!

Ντίνος Θώμης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 269ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ἰδε φυλλ. 17, τοῦ 1934, σελ. 202]

Εἶμαι ἀρκετὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν συλλογῶν πὺρ ἔλαβα σ' αὐτὸ τὸ Διαγωνισμό, δὲν εἶμαι ὁμως καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ποιότητα. Οἱ συλλογὲς εἶναι ἀρτίες οἱ περισσότερες, λίγες ἀσκήσεις δὲν εἶναι κατάλληλές νὰ δημοσιευθοῦν, ἐλάχιστες ὁμως εἶναι ἐκείνες πὺρ παρουσιάζουν κάποτε πρωτοτυπία καὶ κάποια ἐπιμέλεια στὴ διατύπωση. Ἄλλοτε τὰ παιδιὰ εἰδείχαν καὶ μιὰ ἀμύλλα νὰ βρῶνται «νέα εἶδη» ἀσκήσεων, πὺρ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν τώρα καθιερωθῇ καὶ γίνεαι κλασσικά, ἐνῶ τώρα αὐτὸ εἶναι πολὺ σπάνιον. Σὲ κάθε σχεδὸν συλλογῇ θὰ συναντήσῃ τὴν ἀσκηση «Πόρος-Πάρος» καὶ «Ὁ-μηρός, Ὁ-μηρος» καὶ ἄλλες πασίγνωστες. Ὡς καὶ στὰ σχήματα, λίγοι εἶναι ἐκείνοι πὺρ ψάχνουν νὰ βροῦν νέες λέξεις. Γιὰτὶ αὐτό; Τὰ τωρινὰ μου παιδιὰ εἶναι λιγώτερο ἐξυπνα ἀπὸ τὰ παλιὰ; Κἀνὲ ἀλλο βέβαια. Μοῦ φαίνεται μόνον πὺρ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὑπὲρ τῆς «ἡσσονος προσπαθείας», ἀλλ' αὐτὸ στὴν ἡλικία τους δὲν ἐπιτρέπει.

Καὶ μιὰ ἄλλη παρατήρηση: Οἱ συλλογὲς τῆς Μεσαίας Τάξεως ὄχι μόνον εἶναι πολὺ περισσότερες ἀπὸ τῆς Μεγάλης—κι' αὐτὸ εἶναι φυσικό—ἀλλὰ εἶναι καὶ πολὺ ἀνώτερες, πρῶγμα πὺρ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἐξηγήσῃ γιὰτὶ ὅσο μεγαλύτεροι κανεῖς, τόσο πρὲπει νὰ τελειοποιεῖται καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πὺρ διαγωνίζονται φέτος στὴ Μεγάλῃ Τάξει, διαγωνίζονται καὶ πέρουν στὴ Μεσαία. Μιὰ ἀπὸ τίς ὥραιες συλλογὲς ἦταν τοῦ Δευτέρου. Δυστυχῶς δὲν περιλαμβάνει παρὰ μόνον 15 ἀσκήσεις, ἀντὶ γιὰ τίς καθωρισμένες 20 κι' εἶναι δὲν μποροῦσε νὰ συναγωνισθῇ μὲ τίς ἄλλες γιὰ τὸ βραβεῖο. Ἀπὸ τίς πιὸ πρωτότυπες ἐπιμετέρες ἀσκήσεις ἦταν τοῦ Δημητρίου Αὐγερινού. Ἡ στιχογραφία του ὁμως καὶ τὰ σχήματά του ὑστεροῦσαν πολὺ κι' εἶναι, καὶ σ' αὐτὸν ἀναγκάστηκα νὰ δώσω μόνον Α' εἶπαινο.

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς θὰ προκηρυχθῇ στὸ ἐρχόμενο. Ἐκεῖ οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ ἴδουν τοὺς ὅρους, πὺρ ὑπάρχουν ὁμως στὸν Ὀδηγό. Σημειῶναι μὲ αὐτοὺς, ἢ ἀπονομή τῶν βραβείων γίνεται ὡς ἔξης: Ἀπὸ καθε Συλλογῇ, μετῶ τίς δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, μετῶ καὶ πόσες ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὥραιες καὶ προσθέτω τοὺς δύο ἀριθμούς. Τὸ ἀθροισμα αὐτὸ δίδει τὴ σειρά του στὸ διαγωνιζόμενο: Προηγείται ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλύτερο ἀθροισμα, καὶ ἀπὸ τοῦ πὺρ ἔχουν τὸ ἴδιο, ἐκεῖνος πὺρ ἔχει τὸ δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο, δηλαδὴ περισσότερες ὥραιες Ἀσκήσεις. (Π. χ.: ὁ 13+7=20 προηγείται ἀπὸ τὸν 15+5=20). Εὔσημα 15. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ Πίνακες τῶν βραβείων θὰ γίνονταν πολὺ μεγάλοι μὲ τοὺς τρεῖς ἀριθμούς πλάι στὸν καθένα διαγωνιζόμενο, δημοσιεύω μόνον τὸν ἀριθμὸ τῶν Εὐσήμων, πὺρ ἀπ' αὐτὸν ἀριθμεῖται κανεῖς ἀπάνω-κάτω καὶ τοὺς δύο ἄλλους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δυσόχαρτον [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ἑρεϊκή [20Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δανάη [18Ε].—Κρυφὸ Σχολεῖο [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουλοῦδι τῆς Χαράς [16Ε].—Πιγκ-Πόγκ [16Ε].—Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκαστον: Δευκάτας, Μορφωμένη Νοικοκυρούλα, Ξανθομαλλοῦσα, Ξεπεσμένος Λόρδος, Ἀδελαῖς, Μαργαρίτα, Κηρύκειον.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκαστον: Γολιάθ, Σφιγξ, Πρίγκιψ Σερνίν, Φίλιππος Σκιάς, Βλάσης Πήλιος, Ποσειδών.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκαστον: Χλωμὸ Δουλοῦδι, Τρύπα τὸ Νερό, Μάγνη Προσωπευθόρος, Τριό Κορτεζίνο, Γλυκόλαλο Ἀηδονάκι, Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰώνιος Θρόλος [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας [18Ε].—Παπαρούνα [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ντενὴς [16Ε].—Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες [16Ε].—Σιμόνη [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκαστον: Ἀλεξανδρινὸ Ζιζάνιο, Σπίρτο Μονάχο, Παῦλος Αἰμίλιος, Ἀφρὸς τοῦ Ἰονίου, Μυρτίλλη, Ὀλιβέρος Κρόμβελ, Πειραιωτάκι, Μιχαὴλ Νούσιος, Φρόνιμος Ταραξίας, Θάλλης Βλαστός, Ἀλκυονίς, Δημήτριος Αὐγερινός, Τέλλος Ἀλκίς, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκαστον: Παπαγαλάκι, Ἐλάτη, Ἀγγελος Εἰρήνης, Ἀγκάθι, Μπίλ-Σπίλ, Ἀσπρο Ἀραπάκι, Φαέθων, Σεληνιώτικος Ὀρίων, Δεσποινὶς Ροκοκό.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκαστον: Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος, Λεβάντα, Ἀσπασία Περισκέους, Παλαιὰ Ἑλληνίς, Νοικοκυρούλα, Βέλος, Ἴσις, Μπετόβεν, Ἀσκληπιός, Δεσποινὶς Πεισματάρα, Ἀγνή Καρδιά, Μασκώτ, Περονόσπορος, Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου, Ἀθῶνα Ὑπαρξίς.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πιτσιρίκος [18Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κεραμίδιος Γάτος [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χρηστός Δαλιώτης [14Ε].—Σαρόλ [14Ε].—Ἑσμεγάδα [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκαστον: Ἰδομενεύς, Κομήτης, Παναχαϊκόν, Κλέφτης τοῦ 21.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺρ καθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἡμέσως, πρὲπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταῖνια, ἀπ' αὐτὲς μὲ τίς ὁποῖες σας στέλνουμε καθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο.

Ληπθήκα, Σανθὴ Ἀεροπόρος, πὺρ ἡσούν στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἦρθε νὰ σὲ ἰδῶ. Ναι, στὴν πόλιν σας εἶναι πολλὰ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1935

ΕΛΘΕ ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαπλαστικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Μπάρι. Ἐλαβα ἐν ὄψῃ 437 Μικροὺς Μύθους καὶ τοὺς παρέδωκα στὸν κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνα), πρόεδρο τῆς Ἑπιτροπῆς πὺρ θὰ κάμῃ τὴν κρίση. Σὲ λίγες ἡμέρας ἡ κρίση θὰ εἴναι ἐτοιμὴ καὶ θὰ τὴ στείλω στὸ Μπάρι γιὰ νὰ διαβασθῇ πρῶτον ἐκεῖ. Γιὰ τοὺς δὲν ἔχουν ραδιόφωνο, θὰ τὴ δημοσιεύω κατόπιν κι' ἐγὼ.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βραβευμένους τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ μοῦ ἔγραψαν πὺρ δὲν ἔλαβαν ἀκόμα τὰ βραβεῖα τους. Ὁ Σταθμὸς ὡς-τόσο τὰ παρήγγειλε ἐδῶ καὶ τοῦ ἐστάλησαν πρὸ πολλοῦ. Στὸ μεταξύ ὁμως ὁ καθ' ἑαυτὸν κ. Ζώρας, πὺρ ἔχει ὅλη αὐτὴ τὴ φροντίδα, ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ ἓνα ταξίδι στὴν Ἑλλάδα, καὶ γι' αὐτὸ, ὑποθέτω, ἄργησε ἡ ἀποστολὴ τῶν βραβείων. Ὁ κ. Ζώρας τὰ ἔστειλε βέβαια μόλις γύρισε στὴν Ἱταλία ὅπου τὸν περιέμεναν. Καὶ τώρα οἱ βραβευμένοι θὰ τὰ ἔχουν λάβει.

Ἐνα σπουδαῖο ἱστορικὸ βιβλίον, πὺρ ἐνδιαφέρει κυρίως τοὺς Συμυρινοὺς, ἀλλὰ καὶ καθε Ἑλληνα, ἀγγέλλει ὁ ποιητὴς κ. Μιχαὴλ Ἀγρυπποῦλος (Ρήγας Ραγιάς), ὁ γνωστότατος συμυρινὸς λόγιος καὶ ποιητής. Ἐπιγράφεται: «Χρονικὰ τῆς Ἀνατολῆς» καὶ θὰ εἴναι τόμος ἀπὸ 250 σελίδας μὲ εἰκόνες. Γιὰ νὰ πάρτε μιὰ ἰδέα τοῦ ἐθνικοῦ περιεχομένου του, ἰδοὺ οἱ τίτλοι: τῶν τριῶν του κεφαλαίων: 1ον Τὰ παλιὰ χρόνια (Τὰ 200 χρόνια τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς—Ὁ Κοραῖς Συμυρινός—Γρηγόριος ὁ Ε' στὴ Σμύρνη—Ἡ ἁγία Φωτεινὴ—Ἰδρύματα καὶ Σμύρνη). 2ον Τὸ Ψυχροεργαζία τῆς Σμύρνης. 3ον Οἱ Χαμοὶ (Ἱστορικὰ ἐνὸς Μουσείου—Ἐφημερίδες καὶ Περιοδικὰ τῆς Ἀνατολῆς—Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ ἡ Τέχνη στὴν Κωνσταντινούπολιν). 4ον Τὸ βιβλίον, πὺρ θὰ εἴναι ἐτοιμὸ σὲ λίγο, τιμᾶται δρχ. 60. Θὰ γίνον καὶ 200 ἀντίτυπα ἀριθμημένα σὲ καλὸ χαρτὶ πρὸς δρχ. 100. Τὸ συσταίνω θερμὰ. Εἰν' ἓνα βιβλίον πὺρ πρὲπει νὰ ὑπάρχῃ σὲ καθε ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη.

Πολὺ ἐξῆθρα τὸ μελάνι σου, Δελινό, καὶ δυσανάχνηστα τὰ γράμματά σου. Μόλις καὶ μετὰ βίας μπόρεσα νὰ διαβάσω πὺρ ἦσουν στὴν Κέρκυρα καὶ γι' αὐτὸ ἄργησε νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ ἐδῶ, ἀλλὰ πιὸ καθαρά, νὰ ζῆς. Ἐλαβα καὶ τίς λύσεις σου. Ἦταν καιρὸς, Μυρτὸ Γατρά, νὰ φήγης πᾶ κατὰ μέρος τὴν ντροπὴ—τὴ δαίλια, πὺρ ποῦμε καλύτερα—καὶ νὰ αποφασίσῃς νὰ μοῦ γράψῃς. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτον σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα, ἀδιάρητο ἂν μὲνῃς σ' ἄλλῃ πόλιν ἀπὸ τὰδελφία σου πὺρ λαβαίνουν τὸ φύλλο.

Γιὰτὶ ἄραγε, Μενεξέ, δὲν σ' ἀρέσει στὴν Κηφισιά; Ἰσως γιὰτὶ δὲν ἔχει θάλασσα καὶ προτιμᾷς νὰ περνᾷς τὸ καλοκαίρι σου σὲ καμμιὰ ἀκρογιαλιά, ὅπως στὰ Μέθανα πὺρ πέρασες τόσο ὥρα. Ἄς εἴναι, τώρα θὰ εἴσαι στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ ξαναφύρσες τὴν ποδιά σου σ' ἐκας νὰ ποθήσῃς περισσότερο ἢ Ἐπιστολὴ ἐκείνη τοῦ κ. Φαίδωνος. Γράψε μου.

Ληπθήκα, Σανθὴ Ἀεροπόρος, πὺρ ἡσούν στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἦρθε νὰ σὲ ἰδῶ. Ναι, στὴν πόλιν σας εἶναι πολλὰ

Διαπλαστικὰ καὶ μπορεῖτε, τὸ Γαρυφαλλο καὶ σὺ, νὰ ἐνεργήσετε ὥστε νὰ συσσωματωθοῦν. Ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ συνεννοηθῇτε μ' ὅσους κι' ὅσες γνωρίζετε, νὰ ἰδρύσετε τὸ Σύλλογόν σας καὶ νὰ βάλτε Μικρὴ Ἀγγελία, γιὰ νὰ γίνουν μέλη ὅσοι θέλουν.

Ἡ Ἀγνή μοῦ γράφει: «Πῆρα τὸ φυλλάδιόν σου πὺρ ἔγραφε γιὰ τὸν κ. Τέλλο Ἀγρὰ. Τὴν ὁμορφιά, ἀλλ' ὅμως, νὰ σὲ ἀντικρύξῃ μὲ τὴν ἰδια καλὰ μεγάλη ἀγάπη, νὰ θυμάται τὰ παιδιὰ, νὰ γράφῃ γι' αὐτὰ, πλουτίζοντας καὶ τὴ φτωχὴ παιδικὴ μας λογοτεχνία! Σήμερα ξερῶ τὸν κ. Τέλλο Ἀγρὰ, γιὰτὶ τὸν διαβάσω τακτικά, πότε σαν ποιητὴ, πότε ὡς κρητικὸ, στὰ περιοδικὰ τῶν μεγάλων. . . Διάβασα ὁμως καὶ τὸν τόμο σου τοῦ 1916 ὅπου ὁ κ. Τέλλος Ἀγρὰς, Διαπλαστικὸς τότε, ἔγραψε στὴ Σελίδα Συνεργασίας καὶ κατόπιν, στὸν ἴδιον τόμο, ἔγινε καὶ συνεργάτης σου. . . Τὴν ὁμορφιά τὰ Χρονικά σου! Καὶ νὰ σκέπτεται κανεῖς ὅτι ἦσαν δημιουργήματα παιδιοῦ 16 χρονῶν! Εὐκολὰ θὰ μποροῦσε κανεῖς ἀπὸ τότε νὰ προβλέψῃ τὸν σημερινὸ λεπτό καὶ γλυκὸ ποιητὴ».

Πεθαίνουν κι' οἱ ἥρωες, Ἀρσενικός Νο 1, φεύγουν ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο κι' οἱ ἐνδοξοί, οἱ κοσμητικῶν μετὰ τὴ διαφορά ὁμως πὺρ αὐτῶν ἡ μνήμη ζῇ αἰώνια. Ἐτοῖ θὰ ζήσῃ καὶ τὸ ἥρωικόν ναυάρχου Κουντουριώτη, πὺρ ἔτυχε νάσαι στὴν Ἰδρύα δταν πέθανε καὶ νὰ ἰδῇ τὴν ἀγάπη, τὴ λατρεία πὺρ τοῦ εἶχε ἡ πατρίδα του, σὲ βαθὺ αὐτὸ πένθος πὺρ ἐκδηλώθηκε σὲ τὸ θάνατόν του. Βέβαια, ὅλες αὐτὲς τίς συγκινητικὰς λεπτομέρειες τίς διάβασα κι' ἐγὼ τότε στὶς ἐφημερίδες.

Σὲ συγχάρω μὲ τὴν καρδιά μου, Σανθὴ Ἑλληνοπούλα, γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὴ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Δὲν εἴσαι βέβαια μικρὴ, ἀφοῦ ἀπὸ 60 πὺρ διαγωνίστηκαν, μῆλιν μόνον 30 καὶ σὺ ἦλθες ἀνάμεσα στοὺς πρώτους. Περιέργω ὁμως νὰ μὴν καταλάβῃς πὺρ τὸ σχέδιόν σου ἦταν τόσο ὥρατο καὶ νάχῃς τὴν ἰδέα πὺρ θὰ πορριφθῇ. Εὐχαριστῶ τώρα νὰ πετυχαίνεις ὡς τὸ τέλος καὶ νὰ βγῇς ἀπὸ τὴ Σχολὴ μὲ καλὴ ζωγραφίσσα ὅπως ἐντεπρεθεοαι. Ἄλλ' ἀφοῦ εἴσαι στὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ δὲν ἦρθε νὰ σὲ γυρίσῃ κι' ὁ πατριώτης σου, ὁ κ. Φαίδων;

Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, Σπουριτῆ, γιὰ τὰ ἐσοπαύματα. Ἐνέγραφα καὶ τοὺς 4 νέους συνδρομητὰς καὶ τοὺς ἔστειλα τὰ φύλλα. Ἐλπίζω νὰ γίνουν κι' αὐτοὶ καλὰ Διαπλαστικοὶ σὺν καὶ σεα. Πῆς σὲ Πεισματάρικο Γατάκι πὺρ λαβαίνω τόσο πολλὰ Παιδικὰ Πνεύματα, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμώμαι γιὰ τὸ καθένα. Ὅλα τὰ καλὰ τὰ βάζω σ' ἓνα μεγάλον φακέλλο κι' ἀπ' αὐτὸν τραβῶ στὴν τύχη ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ καθε φυλλάδιον. Ἄς μοῦ στέλνῃ.

Ἀγρυπποῦλος Δελινό, ἂν τὸ κομμάτι τὸ ἔστειλες πρὸ ἐνός μηνός, εἶναι κάπως νωρὶς γιὰ νὰ μάθῃς τὴν τύχη του. Λαβαίνω, βλῆπεις, πολλὰ κι' ἡ σειρά τοῦ καθενὸς ἔρχεται συνήθως μετὰ ἐνάμισον-δύο μηνῶν. Στὸ γράμμα σου βροῖσκω ἓναν ἐπιρηματικὸ τύπο πὺρ δὲν εἶναι καθόλου. . . σωστός. Γράφεις: «Τὰ καλὰ κόποις κτώνται, λέγει σωστά» τὸ ρητόν. Ὁ τύπος—ἂν δὲν τὸ γράψῃς γι' ἀστεῖο—εἶναι σωστό. Ὁλ' αὐτὰ τὰ ἐπιρημήματα στὴν κοινὴ μας γλῶσσα λήγουν σὲ α: καλὰ, κακὰ, ὑπομονητικά, εὐσπλαχνικά κτλ. Ἀφοῦ καὶ τὰρχακα πὺρ ἔλγαν εἰς ὡς—ἀρθῶς, μεθοδικῶς, εἰρηνικῶς, ἐντατικῶς κτλ.—τὰ κάνομεν: ὀρθὰ, μεθοδικὰ, εἰρηνικά, ἐντατικά.

τίκ. πόσο μάλλον τὰ νέα, ὅπως τὸ σωστά, κοφτά, χτυπητά, δυνατά, κτλ. πρὲπει νὰ τὰ διατηροῦμε ἔτσι καὶ ὅταν γελῶμεν ἂν τὰ κάνομε σωστά, κοφτῶς, χτυπητῶς, δυνατῶς. Ἐπίσης θάταν γελοῖο ἂν λέγαμε καὶ εὐτυχὰ ἢ δυστυχὰ. Ὁχι, αὐτὰ δὲν ἀλλάζουν: δυστυχῶς καὶ εὐτυχῶς πρὲπει νὰ λέμε.

Εἶδα, Χωρὶς Φτερά, τί ὥραία πὺρ περνᾷς σὲ Βόλο κι' ἀπόρησα πὺρ μοῦ λὲς πὺρ δὲν εἴσαι «τόσο εὐχαριστημένη». Στὸ χωριὸν σου βέβαια εἶναι ὠραιότερα, μὰ καὶ πὺρ κάποιον ἀξίζει καὶ ἡ ζωὴ, ὁ θόρυβος τῆς πόλης, δταν μάλιστα ἔχει καὶ γιορτές, ὡς τίς «Θεσσαλικὰς» πὺρ εἶδες σὲ Βόλο. . . Ὁ Ταξιδιώτης θὰ ληπθῇ βέβαια δταν μᾶθῃ πὺρ πῆγες στὸ σπίτι του νὰ τὸν γυρίσῃς κι' ἀπὸ κοντά, καὶ δὲν τὸν βροῖσκεις γιὰτὶ ἔλειπε στὴ Θεσσαλονίκη. Θὰ μείνῃς ἀκόμα ἡ γύρισε κίόλα σὲ χωριὸν; Σὺ εἴσαι 2 ἐσόμενες λυσόχαρτο.

Δὲν φαντάσθηκα, Ἐμμα Μορέλαντ, πὺρ τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνον ἦταν ἐμπνευσμένο ἀπὸ γαπωνέζικο βάζο, ὅπου ἦταν ζωγραφισμένο τὸ τοπίον πὺρ ζωγράφισες καὶ σὺ μὲ λόγια. Ὑπέθεσα πὺρ κάποιον θὰ διάβασε τὴν περιγραφήν—ἀφοῦ ἦξερα πὺρ δὲν πῆγες στὴν Ἰαπωνία—καὶ γι' αὐτὸ σημείωσα «ἐμῆρις», μὲ τὴν ἰδέα πάντα πὺρ καὶ σὺ θὰ τὸ σημειώσεις ἀλλὰ τὸ ἔχασες. Ὁ κ. Παπαδόπουλος θυμάται πολὺ καλὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου, σ' εὐχαρίστησε γιὰ ὅσα γράφεις καὶ πολὺ εὐχαρίστησε θὰ σὲ ξανά-ἐλπε. Κι' ὁ κ. Ξενοπούλος τὸ ἴδιο. Κανένας ἀδιάρητος πέπλος» δὲν τὸν περιβάλλει καὶ πολὺ τὴν χαρὰ δέχεται καθε διαπλαστικὸ πὺρ θέλει νὰ τὸν γνωρίσῃ. Τὸ πρῶτ, ἀπὸ τίς 11 καὶ πέρα, βρίσκονται σὲ γραφεῖο τοῦ κάθε μέρα (ἐκτὸς τῆς Δευτέρας) καὶ τὸ βράδυ ἀπὸ τίς 6 1/2, ἐκτὸς τῆς Τετάρτης καὶ, δταν ἔχῃ συνεδρίασιν ἡ Ἀκαδημία—πὺ

